

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2015 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Andrzej Wojtaszko

Protokolant: Katarzyna Chmiel

przy udziale prokuratora Barbary Kijanko z Prokuratury Rejonowej G. – W. w G.

po rozpoznaniu w dniach 20 sierpnia i 15 października 2007 roku na rozprawie sprawy

1. **P. J.**, syna J. i D. z domu K. urodzonego w dniu (...) w G.

oskarżonego o to, że:

w nieustalonym okresie w 2014 r. do 10.07.2014r. w G. wbrew przepisom ustawy, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, uczestniczył w obrocie środkami odurzającymi w ten sposób, że nabył środki odurzające w znacznej ilości, nie mniejszej niż 235,25 grama netto w postaci suszu roślin konopi innych niż włókniste, które przechowywał celem dokonania ich poporcjowania i dalszej odsprzedaży

- to jest o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

2. **P. O. (1)**, syna K. i H. z domu S. urodzonego w dniu (...) w P.

oskarżonego o to, że:

w nieustalonym okresie w 2014 r. do 10.07.2014r. w G. wbrew przepisom ustawy, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, uczestniczył w obrocie środkami odurzającymi w ten sposób, że nabył środki odurzające w znacznej ilości, nie mniejszej niż 961,75 grama netto w postaci suszu roślin konopi innych niż włókniste oraz 1,24 grama żywicy konopi innych niż włókniste, które przechowywał celem dokonania ich poporcjowania i dalszej odsprzedaży

- to jest o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

I. przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. oskarżonego **P. J.** uznaje za winnego tego, że w dniu 10 lipca 2014 roku w G. wbrew przepisom ustawy posiadał znaczną ilość środka odurzającego w postaci suszu roślin konopi innych niż włókniste o łącznej wadze 235,25 grama netto, czyn ten kwalifikuje z art. 62 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za to, na podstawie art. 62 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, skazuje go na **karę roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności**,

II. przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. oskarżonego **P. O. (1)** uznaje za winnego tego, że w dniu 10 lipca 2008 r., w G. udzielił P. J. znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu roślin konopi innych niż włókniste o łącznej wadze 99,81 gram netto, czyn ten kwalifikuje z art. 58 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za to, na podstawie art. 58 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii skazuje go na **karę 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności**;

III. przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. oskarżonego **P. O. (1)** uznaje za winnego tego, uznaje za winnego tego, że w dniu 10 lipca 2014 roku w G. wbrew przepisom ustawy posiadał znaczną ilość środka odurzającego w postaci suszu roślin konopi innych niż włókniste o łącznej wadze 961,75 grama netto oraz 1,24 grama żywicy konopi innych niż włókniste, czyn ten kwalifikuje z art. 62 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za to, na podstawie art. 62 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, skazuje go na **karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności**;

IV. przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy orzeczone wobec oskarżonego **P. O. (1)** w punktach II i III wyroku jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierza **karę łączną 2 (dwa) lat pozbawienia wolności**;

V. przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. na podstawie art. 69§ 1 i §2 k.k., art. 70§ 1 pkt 1 k.k.. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego **P. J.** kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 5 (pięć) lat tytułem próby;

VI. przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k.. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego **P. O. (1)** kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 5 (pięć) lat tytułem próby;

VII. przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. na podstawie art. 71§1 k.k. w zw. z art. 33§1 i 3 k.k. wymierza każdemu z oskarżonych karę grzywny w wysokości 250 (dwieście pięćdziesiąt) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydzieści) złotych;

VIII. na podstawie art. 71 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii zobowiązuje **oskarżonych** do poddania się leczeniu w zakładzie opieki zdrowotnej i oddaje każdego z oskarżonych pod dozór kuratora sądowego;

IX. na podstawie art. 70 ust. 4 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka **od oskarżonego P. J. nawiązkę w kwocie 8.000 zł (osiem tysięcy złotych)** na rzecz MONAR Ośrodka (...) i (...) w G.;

X. na podstawie art. 70 ust. 4 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka **od oskarżonego P. O. (1) nawiązkę w kwocie 10.000 zł (dziesięć tysięcy złotych)** na rzecz MONAR Ośrodka (...) i (...) w G.

XI. przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej w punkcie VII wyroku kary grzywny zalicza **każdemu z oskarżonych** okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 10 lipca 2014 r. do dnia 12 listopada 2014 roku, przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny;

XII. na podstawie art. 70 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii oraz przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. na podstawie art. 44§2 k.k. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych ujętych w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) na karcie 928-938 akt sprawy pod pozycją 7-20, 23-28, 31-32 przechowywanych w Magazynie (...) Biura Podawczego Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku pod numerem porządkowym (...);

XIII. na podstawie art. 70 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa, przez zniszczenie, dowodów rzeczowych tj. środka odurzającego w postaci suszu roślin konopi innych niż włókniste w ilości odpowiednio 889,90 grama netto, 126,39 grama netto, 98,12 grama netto, 51,73 grama netto, pozostałego po badaniach kryminalistycznych, przechowywanego w Magazynie (...) Komendy Wojewódzkiej Policji w G., numerami depozytu 685-688/14;

XIV. na podstawie art. 230 §2 k.p.k. nakazuje zwrócić P. J. dwa telefony komórkowe ujęte w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) na karcie 929 akt sprawy pod pozycją 29-30, P. O. (1) dwa telefony komórkowe ujęte w wykazie

dowodów rzeczowych nr (...) na karcie 929-930 akt sprawy pod pozycją 21-22, przechowywane w Magazynie (...) Biura Podawczego Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku pod numerem porządkowym (...);

XV. na podstawie art. 626§1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 4, art. 3 ust. 2 i art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Z 1983r. nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądza od każdego z oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa kwotę po (...),47 (dwa tysiące sześćset czterdzieści sześć i 47/100) złotych tytułem wydatków postępowania oraz opłatę w wysokości po 1050 zł (tysiąc pięćdziesiąt złotych);

Sygn. akt II K 237/15

UZASADNIENIE

Na podstawie przeprowadzonych i ujawnionych w toku przewodu sądowego dowodów Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 lipca 2014 r., funkcjonariusze Wydziału Do Zwalczania Zorganizowanej Przystępczości Narkotykowej Zarządu w G. CBŚ KGP wspólnie z funkcjonariuszami Wydziału do walki z Przystępczością Narkotykową Komendy Miejskiej Policji w G., podjęli obserwację lokalu mieszkalnego, położonego przy ulicy (...) w G..

Okolo godziny 11.30 pod budynek mieszkalny przyjechał pojazd marki V. (...), o numerze rejestracyjnym (...). Z pojazdu wyszedł mlody mężczyzna i stanął przed budynkiem. W momencie opuszczenia samochodu, nie miał on w ręku żadnej torby. W rzeczonym pojeździe był zaś sam. Mężczyzna stał przez chwilę przed budynkiem i trzymał w ręku telefon komórkowy. Po chwili wszedł on do klatki schodowej o numerze 12a. Po okolo pięciu minutach wskazany mężczyzna wyszedł ze wspomnianej klatki, niosąc ze sobą papierową torbę w kolorze szarym – a następnie wsiadł z nią do pojazdu marki V. (...). Mężczyzna odjechał sprzed budynku i skierował się w stronę ulicy (...). Funkcjonariusz Zarządu w G. CBŚ KGP przekazał wówczas informację wyjeździe pojazdu funkcjonariuszom z Wydziału d/w z Przystępczością Narkotykową K. w G., którzy mieli zatrzymać przedmiotowy samochód.

Kierujący pojazdem marki V. (...) był pod stałą obserwacją funkcjonariuszy Policji od momentu wyjazdu do momentu zatrzymania. W trakcie tej czynności funkcjonariusze ustalili, iż kierującym rzeczonym samochodem był oskarżony P. J.. Funkcjonariusze Policji dokonali przeszukania tego pojazdu. W wyniku tej czynności, pod przednim fotelem kierowcy ujawniono torbę papierową z napisem (...), wewnątrz której była reklamówka PCV, w której znajdował się pakunek w kształcie prostokąta gęsto owinięty folią PCV. W środku pakunku wyczuwalna była miękka substancja. Mężczyzna został zatrzymany przez funkcjonariusza Policji.

W toku czynności przeszukania P. J. doszło do dobrowolnego wydania następujących przedmiotów – telefonu komórkowego marki S., telefonu komórkowego marki LG, a także pieniędzy w łącznej kwocie 954,66 złotych.

Następnie, funkcjonariusze Policji wspólnie z P. J. udali się do miejsca jego zamieszkania, to jest lokalu przy ulicy (...) w G.. Lokal ten stanowił własność oskarżonego P. J.. Oskarżony P. J. posiadał przy sobie klucze do tego mieszkania. Na miejscu została przeprowadzona czynność przeszukania. Oskarżony P. J. wydał dobrowolnie następujące przedmioty będące jego własnością – pojemnik PCV z wieczkiem koloru niebieskiego o wymiarach 30 cm x 10cm x 10 cm z napisem (...) z zawartością suszu roślinnego; - pojemnik PCV z wieczkiem koloru niebieskiego o wymiarach 20 cm x 20 cm x 10 cm z zawartością suszu roślinnego; - pojemnik PCV z wieczkiem koloru żółtego z zawartością suszu roślinnego; - pojemnik szklany (słoik) z nakrętką koloru zielonego, wewnątrz którego znajdował się woreczek PCV z zawartością suszu roślinnego; - pojemnik szklany (słoik) z nakrętką koloru białego, wewnątrz którego znajdowały się dwa woreczki PCV przezroczyste z zawartością suszu roślinnego; - pojemnik PCV z wieczkiem koloru niebieskiego o wymiarach 5 cm x 5 cm x 3 cm z zawartością suszu roślinnego; - wagę elektroniczną koloru szarego. Wymienione przedmioty zostały zabezpieczone przez funkcjonariuszy Policji.

Dowód: protokół zatrzymania osoby (k.19-19v), protokół przeszukania pomieszczenia mieszkalnego i gospodarczego (k. 20-22), protokół przeszukania pojazdu (k. 24-27v), protokół przeszukania osoby (k. 29-32v), protokół komisijnego

zapakowania (k.40), protokół komisyjnego zapakowania (k.42), zeznania świadka M. Z. (k. 44-46, k.976-977), zeznania świadka W. C. (k. 48-49, k. 977-977v), zeznania świadka M. S. (k. 68v-69v, k. 977v-978), opinia z zakresu badań daktyloskopijnych nr (...) z dnia 17 września 2014 r. (k. 442-451), pismo Urzędu Miejskiego w G. z dnia 03 października 2014 r. wraz załącznikiem (k. 456-457), wyjaśnienia oskarżonego P. J. (k.75, k.86, k. 96, k.780, k. 975-975v).

W międzyczasie kontynuowana była obserwacja lokalu przy ulicy (...) w G.. Około godziny 12.00 funkcjonariusze Policji zauważyli wychodzącego z klatki P. O. (1). Po wyjściu mężczyzna wyrzucił śmieci, po czym wrócił do budynku. Po chwili ponownie wyszedł, niosąc w rękach dwie torby podróżne, które następnie włożył na tylne siedzenia samochodu marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Oskarżony ponownie wrócił do mieszkania i po około dwóch minutach wyszedł, wsiadł do rzeczonoego pojazdu i udał się w kierunku ulicy (...). W momencie, gdy dojeżdżał do ulicy (...) został zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji. W samochodzie marki T. (...) obecny był jedynie P. O. (1).

W toku czynności przeszukania pojazdu marki T. (...), funkcjonariusze Policji ujawnili i zabezpieczyli : - pudełko metalowe z napisem o treści „F.'s” z zawartością suszu roślinnego barwy zielonej; - pudełko po papierosach marki D. z zawartością trzech zwitków papieru wypełnionych suszem roślinnym barwy zielonej; - torebkę foliową zamykaną na tzw. strunę, wewnątrz której znajdowało się osiem zawiniątek folii aluminiowej, każdy z zawartością suszu roślinnego barwy zielonej; - zawiniątek spożywczej folii z zawartością suszu roślinnego barwy zielonej; - pieniądze w kwocie 650 zł; - telefon komórkowy marki S.; - telefon komórkowy marki S. (...). Oskarżony P. O. (1) został zatrzymany.

Następnie, funkcjonariusze Policji wspólnie z P. O. (1) udali się pod adres jego zamieszkania, to jest ulica (...) w G., celem przeprowadzenia przeszukania pomieszczeń mieszkalnych i gospodarczych. W przedmiotowym lokalu oskarżony P. O. (1) mieszkał sam. W toku przeszukania P. O. (1) wskazał miejsca, gdzie w szczególności znajdowały się narkotyki. Dobrowolnie wydano następujące rzeczy: pieniądze w kwocie 5000 zł; - susz roślinny koloru zielonego zapakowany do worka foliowego przezroczystego o łącznej wadze brutto 431 grama; susz roślinny koloru zielonego zapakowany do worka foliowego przezroczystego o łącznej wadze brutto 552 grama; - przezroczyste plastikowe pudełko z zawartością suszu roślinnego koloru zielonego o łącznej wadze brutto 81 grama; - woreczek foliowy przezroczysty z zawartością suszu roślinnego zbrylonego koloru brązowego o łącznej wadze brutto 1,56 grama; - wagę elektroniczną marki (...) nr (...); - wagę elektroniczną marki „P. scale”. Wyżej wymienione przedmioty zostały zabezpieczone przez funkcjonariuszy Policji.

Dowód: protokół zatrzymania osoby (k.3-3v), protokół przeszukania samochodu osobowego (k. 8-10), protokół przeszukania pomieszczenia mieszkalnego i gospodarczego (k. 12-15), protokół komisyjnego zapakowania (k.18), zeznania świadka M. Z. (k. 44-46, k.976-977), zeznania świadka W. C. (k. 48-49, k. 977-977v), wyjaśnienia oskarżonego P. O. (1) (k.80, k. 91, k. 109, k.792, k. 975v-976).

W dniu 10 lipca 2014 r. funkcjonariusze Komendy Miejskiej Policji w G. przekazali do badań materiał dowodowy w postaci:

1. koperty bezpiecznej nr (...) opisanej pismem ręcznym, o treści wskazującej na przedmiot ujawniony w dniu 10 lipca 2014 r. w G. przy ul. (...). Koperta była nienaruszona. Wewnątrz znajdował się woreczek z folii typu śniadaniowego zawierający brunatną, żywiczną substancję o specyficznym zapachu roślin konopi o wadze netto 1,24 grama;
2. koperty bezpiecznej nr (...) opisanej pismem ręcznym, o treści wskazującej na przedmiot ujawniony w dniu 10 lipca 2014 r. w G. przy ulicy (...). Koperta była nienaruszona. Wewnątrz znajdował się worek z folii, w którym umieszczony był kolejny worek z folii zawierający susz roślinny koloru zielonego o specyficznym zapachu roślin konopi i o charakterystycznym dla roślin konopi pokroju kwiatostanów, o wadze netto 379,48 grama.;
3. koperty bezpiecznej nr (...) opisanej pismem ręcznym, o treści wskazującej na przedmiot ujawniony w dniu 10 lipca 2014 r. w G. przy ulicy (...). Koperta była nienaruszona. Wewnątrz znajdował się zgrzany worek folii, w którym

umieszczony był kolejny zgrzany worek z folii zawierający susz roślinny koloru zielonego o specyficznym zapachu roślin konopi i o charakterystycznym dla roślin konopi pokroju kwiatostanów, o wadze netto 501,88 grama;

4. koperty bezpiecznej nr (...) opisanej pismem ręcznym, o treści wskazującej na przedmiot ujawniony w dniu 10 lipca 2014 r. w G. przy ulicy (...). Koperta była nienaruszona. Wewnątrz znajdowało się pudełko z przezroczystego tworzywa sztucznego zawierające susz roślinny koloru zielonego o specyficznym zapachu roślin konopi i o charakterystycznym dla roślin konopi pokroju kwiatostanów, o wadze netto 19,66 grama.

5. koperty bezpiecznej nr (...) opisanej pismem ręcznym, o treści wskazującej na wykaz przedmiotów ujawnionych i zabezpieczonych w toku przeszukania samochodu marki T. (...). Koperta była nienaruszona. Wewnątrz znajdowały się:

a. pudełko metalowe z nadrukiem „F.'s F.”, w którym znajdował się susz roślinny koloru zielonego o specyficznym zapachu roślin konopi i o charakterystycznym dla roślin konopi pokroju kwiatostanów, o wadze netto 2,16 grama;

b. pudełko po papierosach marki D., w którym umieszczone były trzy skrety z bibuły koloru brązowego, zawierające mieszaninę suszu roślinnego koloru zielonego i suszu roślinnego koloru brązowego o łącznej wadze netto kolejno: 0,89 grama, 0,72 grama i 0,93 grama. Przedmiotowe mieszaniny rozdzielono przy pomocy optycznych przyrządów powiększających i stwierdzono, że - mieszanina o łącznej wadze netto 0,89 grama zawiera 0,47 grama netto suszu koloru zielonego, - mieszanina o wadze 0,72 grama zawiera 0,38 grama netto suszu koloru zielonego, - mieszanina o wadze 0,93 grama zawiera 0,51 grama netto suszu roślinnego;

c. trzy pakiety z folii aluminiowej zawierające susz roślinny koloru zielonego o specyficznym zapachu roślin konopi i o charakterystycznym dla roślin konopi pokroju kwiatostanów, o wadze netto kolejno: 2,09 grama, 4,56 grama i 2,09 grama – łącznie 8,74 grama netto;

d. pakiet z folii spożywczej, w którym znajdował się woreczek z folii typu śniadaniowego, w którym umieszczony był kolejny woreczek z folii typu śniadaniowego, zawierający susz roślinny koloru zielonego o specyficznym zapachu roślin konopi i o charakterystycznym dla roślin konopi pokroju kwiatostanów, o wadze netto 30,65 grama;

e. Worek z folii z zamknięciem strunowym, w którym umieszczono 8 (osiem) pakietów z folii aluminiowej zawierających susz roślinny koloru zielonego o specyficznym zapachu roślin konopi i o charakterystycznym dla roślin konopi pokroju kwiatostanów, o wadze netto kolejno: 2,10 grama, 2,15 grama, 2,10 grama, 2,02 grama, 2,05 grama, 2,06 grama, 2,06 grama i 2,04 grama – łącznie 16,58 grama netto;

6. koperty koloru szarego opisanej pismem ręcznym o treści wskazującej na rzecz ujawnioną i zabezpieczoną w toku przeszukania mieszkania przy ulicy (...) w G.. Koperta była opieczętowana pieczęcią z odciskiem „K. w G. do pakietów”. W kopercie znajdowało się 79,91 grama netto suszu roślinnego koloru zielonego o specyficznym zapachu roślin konopi i o charakterystycznym dla roślin konopi pokroju kwiatostanów. W suszu ujawniono fragmenty łądy, które oddzielono od kwiatostanów. Po oddzieleniu łądy, waga netto suszu wynosiła 79,89 grama netto;

7. koperty koloru białego opisanej pismem ręcznym o treści wskazującej na rzecz ujawnioną i zabezpieczoną w toku przeszukania mieszkania przy ulicy (...) w G.. Koperta była opieczętowana pieczęcią z odciskiem „K. w G. do pakietów”. W kopercie znajdował się susz roślinny koloru zielonego o specyficznym zapachu roślin konopi i o charakterystycznym dla roślin konopi pokroju kwiatostanów, o wadze netto 19,13 grama;

8. koperty koloru białego opisanej pismem ręcznym o treści wskazującej na rzecz ujawnioną i zabezpieczoną w toku przeszukania mieszkania przy ulicy (...) w G.. Koperta była opieczętowana pieczęcią z odciskiem „K. w G. do pakietów”. W kopercie znajdował się susz roślinny koloru zielonego o specyficznym zapachu roślin konopi i o charakterystycznym dla roślin konopi pokroju kwiatostanów, o wadze netto 0,85 grama;

9. koperty koloru białego opisanej pismem ręcznym o treści wskazującej na rzecz ujawnioną i zabezpieczoną w toku przeszukania mieszkania przy ulicy (...) w G.. Koperta była opieczętowana pieczęcią z odciskiem „K. w G. do pakietów”. Wewnątrz znajdował się pakiet z folii przezroczystej oklejony taśmą samoprzylepną koloru brązowego zawierający

susz roślinny koloru zielonego o specyficznym zapachu roślin konopi i o charakterystycznym dla roślin konopi pokroju kwiatostanów, o wadze netto 9,91 grama;

10. koperty koloru białego opisanej pismem ręcznym o treści wskazującej na rzecz ujawnioną i zabezpieczoną w toku przeszukania mieszkania przy ulicy (...) w G.. Wewnątrz znajdowało się 6 (sześć) pakietów z folii oklejonych taśmą samoprzylepną koloru brązowego zawierających susz roślinny koloru zielonego o specyficznym zapachu roślin konopi i o charakterystycznym dla roślin konopi pokroju kwiatostanów, o wadze netto kolejno: 9,93 grama, 1,94 grama, 1,88 grama, 1,88 grama, 1,22 grama i 1,88 grama – łącznie 18,73 grama netto;

11. koperty koloru białego opisanej pismem ręcznym o treści wskazującej na rzecz ujawnioną i zabezpieczoną w toku przeszukania mieszkania przy ulicy (...) w G.. W kopercie znajdował się susz roślinny koloru zielonego o specyficznym zapachu roślin konopi i o charakterystycznym dla roślin konopi pokroju kwiatostanów, o wadze netto 6,93 grama;

12. koperta koloru szarego opisana pismem ręcznym o treści wskazującej na rzecz ujawnioną i zabezpieczoną w toku przeszukania pojazdu marki V. (...). Wewnątrz znajdował się worek z folii owinięty folią spożywczą zawierający susz roślinny koloru zielonego o specyficznym zapachu roślin konopi i o charakterystycznym dla roślin konopi pokroju kwiatostanów, o wadze netto 99,81 grama.

Dowodowy susz roślinny koloru zielonego o łącznej wadze netto 902,26 grama, ujawniony i zabezpieczony w trakcie przeszukania mieszkania w G. przy ulicy (...) stanowi susz roślin konopi. Przedmiotowy susz roślin konopi nie jest suszem roślin konopi włóknistych.

Dowodowy susz roślinny koloru zielonego o łącznej wadze netto 58,13 grama, zabezpieczony w trakcie przeszukania pojazdu marki T. (...) stanowi susz roślin konopi. Przedmiotowy susz roślin konopi nie jest suszem roślin konopi włóknistych.

Dowodowy susz roślinny koloru zielonego o łącznej wadze netto 1,36 grama, oddzielony od mieszanin opisanych w punkcie 5b (ujawniony i zabezpieczony w trakcie przeszukania pojazdu marki T. (...)) stanowi susz roślin konopi. Przedmiotowy susz roślin konopi nie jest suszem roślin konopi włóknistych.

Dowodowy susz roślinny koloru zielonego o łącznej wadze netto 135,44 grama, zabezpieczony w trakcie przeszukania pomieszczeń mieszkalnym i gospodarczych lokalu w G. przy ulicy (...) stanowi susz roślin konopi. Przedmiotowy susz roślin konopi nie jest suszem roślin konopi włóknistych.

Dowodowy susz roślinny koloru zielonego o łącznej wadze netto 99,81 grama, zabezpieczony w trakcie przeszukania pojazdu marki V. (...) stanowi susz roślin konopi. Przedmiotowy susz roślin konopi nie jest suszem roślin konopi włóknistych.

Dowodowa brunatna substancja o wadze netto 1,24 grama, zabezpieczona w mieszkaniu w G. przy ulicy (...), stanowi żywicę roślin konopi – haszysz. Przedmiotowy haszysz nie jest żywicą roślin konopi włóknistych.

Oddzielony z mieszaniny susz roślinny koloru brązowego stanowi susz roślin tytoniu.

Dowodowa mieszanina suszu roślinnego koloru zielonego i suszu roślinnego koloru brązowego z trzech skrętów (ujawniona i zabezpieczona w samochodzie marki T. (...)), o łącznej wadze 2,54 grama, stanowi mieszaninę suszu roślin konopi i suszu roślin tytoniu. Susz roślin konopi w mieszaninie nie jest suszem roślin konopi włóknistych. Mieszanina zawiera łącznie 1,36 grama netto suszu roślin konopi.

Pojedyncza porcja suszu roślin konopi wystarczająca do odurzenia człowieka wynosi od 0,30 do 1,0 grama netto. W związku z tym:

- ilość suszu roślin konopi ujawniona i zabezpieczona w trakcie przeszukania w G. przy ulicy (...), to jest 902,26 grama netto, stanowi 902 (dziewięćset dwie) pojedyncze porcje środka odurzającego;

- ilość suszu roślin konopi ujawniona i zabezpieczona w trakcie przeszukania w G. przy ulicy (...), to jest 135,44 grama netto, stanowi 136 (sto trzydzieści sześć) pojedynczych porcji środka odurzającego;
- ilość suszu roślin konopi ujawniona i zabezpieczona w trakcie przeszukania samochodu marki T. (...), to jest 58,13 grama netto, stanowi 58 (pięćdziesiąt osiem) pojedynczych porcji środka odurzającego;
- ilość suszu roślin konopi ujawniona i zabezpieczona w samochodzie V. (...), to jest 99,81 grama netto, stanowi 100 (sto) pojedynczych porcji środka odurzającego;
- ilość mieszaniny suszu roślin konopi i suszu roślin, biorąc pod uwagę sposób przygotowania (trzy skrety) - ujawniona i zabezpieczona w samochodzie marki T. (...) - stanowi 3 (trzy) pojedyncze porcje środka odurzającego.

Pojedyncza porcja haszyszu wystarczająca do odurzenia człowieka wynosi 0,15 grama netto. W związku z tym, ilość haszyszu w ilości 1,24 grama netto pozwala na przygotowanie 8 (ośmiu) pojedynczych porcji środka odurzającego.

Zgodnie z ustawą z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, konopi ziele i żywica znajduje się w grupie I-N środków odurzających.

Dowód: opinia kryminalistyczna nr (...)636/14 z zakresu badań fizykochemicznych z dnia 04 sierpnia 2014 r. (k.401-412).

Oskarżeniu P. J. i P. O. (1) znali się od dzieciństwa. W przeszłości mieszkali na jednej dzielnicy, w blokach położonych obok siebie. Zarówno oskarżony P. J., jak i P. O. (1), w gronie swoich znajomych, zasadniczo nie byli postrzegani jako osoby, które miały mieć styczność z narkotykami. Nie proponowali swoim znajomym zakupu narkotyków, ani ich nimi nie częstowali. Niektórzy znajomi P. A. O., R. R., G. G., M. R. (1) wiedzieli jedynie, że w przeszłości był on karany za narkotyki. M. R. (1) wskazał ponadto, iż wiedział, że P. J. zdarzało się zapalić marihuanę, ale nigdy nie robił tego w jego obecności.

Dowód: zeznania świadka M. O. (k. 705), zeznania świadka M. Ś. (k. 708), zeznania świadka M. R. (2) (k. 711), zeznania świadka J. Z. (k.714), zeznania świadka A. O. (k. 717), zeznania świadka R. R. (k. 753), zeznania świadka G. G. (k.756-757), zeznania świadka M. R. (1) (k. 762), zeznania świadka T. W. (k. 765), zeznania świadka M. C. (k. 942).

Oskarżony P. J. jest uzależniony od marihuany. Pierwszy raz zapalił między 15 a 16 rokiem życia. Od liceum zaczął palić codziennie, na początku 0,2 grama dziennie. Z czasem zwiększył ilość palonej marihuany do 10 gramów dziennie. W roku 2012 odstawił marihuanę i nie palił przez rok czasu. W roku 2013 ponownie zaczął używać marihuany. Najpierw palił raz na tydzień, z czasem zaczął zwiększać częstotliwość i ponownie zaczął palić codziennie. Trwało to do momentu zatrzymania w lipcu 2014 r. Od lipca 2014 r. tj. od czasu zatrzymania w niniejszej sprawie utrzymywał abstynencję. Celem zapobiegnięcia powrotowi do uzależnienia zalecono udział w programie terapeutycznym (...). Oskarżony poddał się terapii uzależnienia.

Dowód: opinia specjalisty terapii uzależnień z dnia 17 lutego 2015 r. wraz z załącznikami (k. 875-891), zeznania świadka I. K. (k. 1011-1012), wyjaśnienia oskarżonego P. J. (k.75, k.86, k. 96, k.780, k. 975-975v).

Oskarżony P. O. (1) spełnia kryteria diagnostyczne do stwierdzenia uzależnienia od środków odurzających. Oskarżony jest silnie od nich uzależniony. Oskarżony potwierdził występowanie osiowych objawów uzależnienia. Istnieją dane dotyczące rozwoju uzależnienia (zwiększenie dawek, wzrost częstotliwości przyjmowania środka, ciągłe zażywanie – od około 17 lat codziennie, minimalizowanie i racjonalizowanie brania środka, branie pomimo szkód. Zauważalne są również silnie działające mechanizmy uzależnienia (minimalizowanie, zaprzeczenia, racjonalizowanie). Zebrane informacje świadczą o tym, iż należy wnioskować, że oskarżony P. O. (1) jest uzależniony od środków odurzających (marihuana) F12. Zalecono objęcie oskarżonego terapią do osób uzależnionych od środków odurzających.

Dowód: kwestionariusz specjalisty terapii uzależnień (k.308-322), zeznania świadka K. O. (k. 1012), wyjaśnienia oskarżonego P. O. (1) (k.80, k. 91, k. 109, k.792, k. 975v-976).

Oskarżony P. J., przesłuchany w dniu 11 lipca 2014 r. (k. 75), po przedstawieniu mu zarzutu popełnienia czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, przyznał się do jego popełnienia oraz odmówił składania wyjaśnień.

Oskarżony P. J., przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego, w dniu 11 lipca 2014 r. (k. 86), po przedstawieniu mu zarzutu popełnienia czynu z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, nie przyznał się do jego popełnienia. Oświadczył, iż będzie chciał złożyć wyjaśnienia po konsultacji z obrońcą.

P. J., przesłuchany w toku posiedzenia w przedmiocie rozważenia wniosku o zastosowanie tymczasowego aresztowania, w dniu 11 lipca 2014 r. (k.96), nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz odmówił składania wyjaśnień.

Oskarżony P. J., w toku zaznajamiania się z materiałami postępowania, oświadczył, że – faktycznie, to nadużywał marihuany będąc na wolności, czego skutki odczuwa w areszcie. Był uzależniony. Stwierdził, iż był w stanie wypalić od 5 do 10 gramów. Dodał, iż po odstawieniu narkotyków, w areszcie odczuwał przede wszystkim bezsenność oraz zmiany nastrojów, trudności w koncentracji przy czytaniu książek.

Oskarżony P. J., przesłuchany w toku postępowania sądowego (k. 975-975v), nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz złożył wyjaśnienia Stwierdził, iż około rok temu - 10. lipca, został zatrzymany do rutynowej kontroli, znaleziono przy nim w samochodzie kilkadziesiąt gram marihuany. Dobrowolnie przeszukano jego mieszkanie przy ul. (...), gdzie znów znaleziono kilkadziesiąt gram marihuany. Wyjaśnił, że marihuanę posiadał na własny użytek. Stwierdził, iż w tamtym okresie zdawał sobie sprawę, że jest uzależniony, ale nie wiedział, że uzależnienie jest tak silne. Teraz wie, że było silne - wówczas to bagatelizował. Podał, iż potrafił wypalić nawet 10 gram dziennie. Wskazał, iż znaleziona u niego marihuana mogła mu starczyć na niecały miesiąc. Wyjaśnił, iż wówczas nie pracował, prowadził tylko działalność artystyczną - prowadził studio nagrań, grał koncerty. Podejrzewał, że jest uzależniony, ale nie że aż tak silne jest to uzależnienie. Trafił do aresztu śledczego, czuł symptomy odstawienia, cierpiał na bezsenność, potliwość, brak koncentracji. Wyjaśnił, że przy czytaniu książek nie mógł się skoncentrować. Miał czas na przemyślenie, że to uzależnienie jest silne. Wyjaśnił, że kiedy wyszedł z aresztu śledczego, udał się na terapię do ośrodka (...), gdzie uczestniczył w terapii indywidualnej, którą kontynuuje - zaliczył terapię grupową. Od września jest zapisany na grupę terapeutyczną, kolejny etap. Kontynuuje terapię indywidualną z psychologiem. Stwierdził, iż kiedy zobaczył, że zalecono mu terapię C., postanowił dobrowolnie skierować się na taką terapię w M. w S.. Dodał, że jest na czwartym spotkaniu z dziesięciu. Oświadczył, iż prowadzi działalność gospodarczą, jest abstynentem, płaci ZUS, podatki. Stwierdził, że dużo nauczył się na terapiach, to pozwala mu utrzymać abstynencję, podbudowuje go. Wyjaśnił, że dalej prowadzi działalność artystyczną, ale hobbistycznie. (...) się na pracy, czyli na działalności gospodarczej.

Dodał, że nie stawiał oporu podczas zatrzymania. Wykonywał polecenia funkcjonariuszy, poddał się procedurze. Dobrowolnie wskazał pozostałe kilkadziesiąt gram, które posiadał w mieszkaniu. Wyjaśnił, że widzi pozytywne efekty terapii, najbardziej pozytywnym jest to, że jest abstynentem. Spotkania z psychologiem pozwalają zagłębić się w skłonności do nałogów, bo jako nastolatek eksperymentował z narkotykami. Po eksperymentach nie brnął w to, ale jednak marihuana została. Oświadczył, iż z tym sobie nie radził definitywnie, na pewno sobie jeszcze nie radzi, bo leczenie nie trwa z dnia na dzień. Wyjaśnił, iż z tego co mówił psycholog, to terapia trwa dwa lata, nie nastawia się na to, że jutro będzie zdrowy. Podał, iż na terapię uczęszczał od marca do czerwca, odbywał spotkania indywidualnie, po dziesięć spotkań grupy koedukacyjnej. Zakończyło się to w czerwcu. Wyjaśnił, że jak otworzył swoją działalność, a to bazuje na sezonie, to pojechał w uzgodnieniu z terapeutą na W., gdzie jest dużo turystów. Teraz znów uczęszcza na terapię indywidualną, jest też zapisany na grupę terapeutyczną, to jest następny etap, nie każdy może się tam dostać. Dodał, że trzeba mieć pełną abstynencję, również od alkoholu. Wskazał, że został pozytywnie zweryfikowany, a

zacznie się od września. Wyjaśnił, iż z poprzedniego wyroku orzeczenie jest płacone, prosił o raty. Stwierdził, iż dzięki działalności gospodarczej może podjąć się płacenie tego. Dodał, iż zapłacił w tej chwili trzy raty. Każda rata to 1700 zł.

Po odczytaniu z k. 75 wskazał, iż tak wyjaśniał, ale przyznał się, bo nie zrozumiał zarzutu. Myślał, że przyznaje się do posiadania narkotyków, że jest podejrzany o ich posiadanie, bo do tego się przyznaje.

Vide: wyjaśnienia oskarżonego P. J. (k.75, k.86, k. 96, k.780, k. 975-975v).

Oskarżony P. O. (1), przesłuchany w dniu 11 lipca 2014 r. (k. 80), po przedstawieniu mu zarzutu popełnienia czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, nie przyznał się do jego popełnienia oraz oświadczył, iż wyjaśnienia złoży tylko w obecności adwokata.

Oskarżony P. O. (1), przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego, w dniu 11 lipca 2014 r. (k. 91), po przedstawieniu mu zarzutu popełnienia czynu z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, nie przyznał się do jego popełnienia oraz odmówił składania wyjaśnień. Oświadczył, iż jest uzależniony i posiada konopie na własny użytek.

P. O. (1), przesłuchany w toku posiedzenia w przedmiocie rozważenia wniosku o zastosowanie tymczasowego aresztowania, w dniu 11 lipca 2014 r. (k.109), nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz odmówił składania wyjaśnień.

Oskarżony P. O. (1), przesłuchany w dniu 16 grudnia 2014 r. (k. 792), po uzupełnieniu postanowienia o przedstawieniu zarzutów, nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz odmówił składania wyjaśnień.

P. O. (1), przesłuchany w toku postępowania sądowego (k. 975v-976), nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz złożył wyjaśnienia. Wskazał, iż w dniu 10 lipca 2014 r. został zatrzymany w trakcie wyjazdu z pewną ilością konopi indyjskich, jakie miał na własny użytek. Wskazał, iż po zatrzymaniu poszedł z funkcjonariuszami do jego mieszkania, wskazał gdzie ma pozostałą ilość. Wyjaśnił, iż w tamtym czasie był mocno uzależniony od konopi, palił od 5-10 gram dziennie. Stwierdził, iż nie palił papierosów, jointy traktował jak papierosy. Uzależnienie uświadomił sobie podczas pobytu w areszcie śledczym, gdzie oczyścił się - miał możliwość przemyślenia paru rzeczy, zdecydowania o swoich planach. Wskazał, że po wyjściu zaczął dodatkowo się kształcić - w kierunkach, które wcześniej obrał. Zapisał się na terapię indywidualną, by zachować abstynencję, nie wrócić do nałogu. Dodał, iż uczęszcza na nią, jest abstynentem. Podał, iż szkoli się w kierunku naturoterapii, otworzy swój gabinet.

Dodał, że w tygodniu palił trochę mniej, bo miał jakieś obowiązki. Stwierdził, iż czasem musiał być czysty, aby coś zrobić. Weekendy starał się spędzać poza miastem, mógł palić nawet dwa razy więcej. Wyjaśnił, że dużo wcześniej był specjalistą do spraw finansów w WP.pl. (...) lat temu współpracował z kolegą prowadząc sklep internetowy - sprzedawali naturalne suplementy, zioła, naturalne rzeczy wzmacniające zdrowie. Stwierdził, iż do tego jak teraz na umowy zlecenie organizował imprezy masowe, był też dietetykiem i trenerem. Wyjaśnił, iż oczywiście żałuje tego co miało miejsce - nie wiedział, że w takim stopniu uzależnienie nim zawładnęło, zaślepiło. Stwierdził, iż wyszło to na jaw dopiero w areszcie śledczym.. Zaczął terapię indywidualną i wziął się za siebie. Oskarżony przyznał się do posiadania tych środków w znacznej ilości. Stwierdził, iż ma zamiar brać udział w dalszej terapii, co tydzień ma spotkania.

Vide: wyjaśnienia oskarżonego P. O. (1) (k.80, k. 91, k. 109, k.792, k. 975v-976).

Oskarżony P. J. nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo. Rozpoznano u oskarżonego osobowość nieprawidłową z odchyleniami w sferze charakteru – w wywiadzie: cechy uzależnienia od środków narkotycznych. Brak podstaw do przyjęcia, aby w inkryminowanym czasie oskarżony był w stanie ostrych zaburzeń psychiatrycznych. Sprawność intelektualna oskarżonego kształtuje się w granicach normy i jest dostateczna do przewidywania skutków swoich działań, jakie są przedmiotem sprawy karnej. Oskarżony zna podstawowe normy etyczno-moralne i rozumie je prawidłowo. P. J. nie miał zniesionej ani w znacznym stopniu ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia czynu lub pokierowania swoim postępowaniem.

Dowód: opinia sądowo-psychiatryczna z dnia 02 stycznia 2015 r. (k. 843-844).

Oskarżony P. O. (1) nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo. Wywiad u oskarżonego wskazuje na występowanie u niego cech zaburzeń zachowania spowodowanych używaniem narkotyków – pod postacią zespołu uzależnienia od kanabinoli. Oskarżony zna podstawowe zasady etyczno-moralne i normy współżycia w społeczeństwie i interpretuje je prawidłowo, zna zasady wynikające z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Sprawność funkcji intelektualnych oskarżonego pozwala mu przewidzieć konsekwencje zachowań będących przedmiotem postępowania. Brak podstaw do przyjęcia, aby w inkryminowanym czasie oskarżony był w stanie ostrych zaburzeń psychiatrycznych, czy jakościowych zaburzeń świadomości. P. O. (1) nie miał zniesionej ani w znacznym stopniu ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia czynu lub pokierowania swoim postępowaniem. Wskazaniem byłoby, aby oskarżony przestrzegał abstynencji i podjął systematyczną terapię odwykową ambulatoryjnie.

Dowód: opinia sądowo-psychiatryczna z dnia 22 sierpnia 2014 r. (k. 301-302).

Oskarżony P. J. na pozytywną opinię w miejscu zamieszkania. S. oskarżonego nie ma do niego absolutnie żadnych zastrzeżeń. Oskarżony jest lubiany, przestrzega zasad porządku prawnego oraz obowiązujących norm współżycia społecznego. Przedstawiciel administracji osiedla nie miała uwag dotyczących zachowania się oskarżonego. Nie widywała go pod wpływem alkoholu, środków odurzających. Oskarżony sprawia wrażenie osoby zrównoważonej, otwartej, komunikatywnej, pozytywnie nastawionej do życia.

Dowód: kwestionariusz wywiadu środowiskowego przeprowadzonego przez społecznego kuratora sądowego (k. 1017-1019).

Oskarżony P. O. (1) na pozytywną opinię w miejscu zamieszkania. Sąsiedzi oskarżonego mają o nim bardzo dobre zdanie - nie mają zastrzeżeń do jego zachowania, sposobu życia. Bezpośrednia sąsiadka oskarżonego wypowiadała się o nim w samych superlatywach. Kilkakrotnie powtarzała, że jest to wyjątkowo greczny i spokojny człowiek, pracowity oraz uczynny. S. oskarżonego nigdy nie widziała go pod wpływem alkoholu, działania środków odurzających, przebywającego w nieodpowiednim towarzystwie. Oskarżony sprawia wrażenie osoby bardzo otwartej, komunikatywnej, pozytywnie nastawionej do życia.

Dowód: kwestionariusz wywiadu środowiskowego przeprowadzonego przez społecznego kuratora sądowego (k. 988-990).

Oskarżony P. J., w chwili orzekania miał ukończone 32 lata, wykształcenie średnie, nie posiadał wyuczonego zawodu. Oskarżony jest kawalerem, nie posiada potomstwa. P. J. jest właścicielem nieruchomości przy ulicy (...) – mieszkania o powierzchni 47m². Posiada samochód marki V. (...) z 1998 r. Od kwietnia 2015 r. jest przedsiębiorcą, prowadzi food truck z dochodem w kwocie 2000 zł netto miesięcznie.

Dowód: dane osobo-poznawcze (k. 974v).

Oskarżony P. O. (1), w chwili orzekania miał ukończone 38 lat, wykształcenie wyższe z zakresu rachunkowości i finansów. Oskarżony jest kawalerem, nie posiada potomstwa. P. O. (1) posiada mieszkanie przy ulicy (...) o powierzchni 50 m². Utrzymuje się z umów na zlecenie przy organizacji imprez masowych, zarabia średnio 2000 zł miesięcznie.

Dowód: dane osobo-poznawcze (k. 974v).

Oskarżony P. J. był uprzednio karany za przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Dowód: odpis wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku Wydział II Karny z dnia 03 sierpnia 2011 r., sygnatura akt II K 429/11 (k. 424-424v), informacja o osobie z Krajowego Rejestru Karnego z dnia 23 sierpnia 2015 r. (k. 982-984).

Oskarżony P. O. (1) nie był uprzednio karany.

Dowód: informacja o osobie z Krajowego Rejestru Karnego z dnia 20 sierpnia 2015 r. (k. 955).

Sąd zważył, co następuje.

Ustalenia stanu faktycznego sprawy Sąd oparł na istotnej części dowodów. Zebrany materiał dowodowy jest jednorodny w tym sensie, że oceniany całościowo nie pozostawia najmniejszych wątpliwości co do winy i sprawstwa oskarżonego P. J. w zakresie czynu przypisanego mu w punkcie I. wyroku - oraz winy i sprawstwa oskarżonego P. O. (1) w zakresie czynów przypisanych mu odpowiednio w punktach II. i III. wyroku.

Sąd ustaleń w tej kwestii, jak i w zakresie stanu faktycznego dokonał w oparciu o wiarygodny materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, w szczególności w postaci licznie zgromadzonych dokumentów, zeznań świadków, opinii biegłych, jak i na podstawie wyjaśnień samych oskarżonych – w zakresie w jakim dano im wiarę.

Dokumenty w postaci – protokołów czynności, pisma Urzędu Miejskiego w G. z dnia 03 października 2014 r. wraz załącznikiem (k. 456-457), odpisu wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku Wydział II Karny z dnia 03 sierpnia 2011 r., sygnatura akt II K 429/11 (k. 424-424v), informacji o osobie z Krajowego Rejestru Karnego z dnia 23 sierpnia 2015 r. (k. 982-984), informacja o osobie z Krajowego Rejestru Karnego z dnia 20 sierpnia 2015 r. (k. 955) – to dokumenty urzędowe, sporządzone przez uprawnione do tego podmioty w zakresie ich kompetencji i prawem przepisanej formie. Ich autentyczność ani prawdziwość treści nie była przez strony kwestionowana. Dlatego stanowią one obiektywne dowody stwierdzonych nimi okoliczności.

Na uwzględnienie w całości zasługiwał również kwestionariusz specjalisty terapii uzależnień (k.308-322), dotyczący oskarżonego P. O. (1). Został on sporządzony w przepisanej formie, przez uprawnioną do tego osobę – posiadającą niezbędną wiedzę i doświadczenie w zakresie oceny uzależnień od środków odurzających. Sąd miał na uwadze, iż dane zawarte w formularzu zapisane są według oświadczenia badanego. Niemniej końcowa ocena i wnioski stanowią opinię osoby profesjonalnie zajmującej się sprawami uzależnień, stąd zasługiwały one na uwzględnienie. Znamienne jest, iż wnioski specjalisty terapii uzależnień znalazły potwierdzenie w treści opinii sądowo-psychiatrycznej. Analogicznie należało ocenić dokumentację przedłożoną przez specjalistę terapii uzależnień dotyczącą oskarżonego P. J. (k. 875-891).

Na uwzględnienie w całości zasługiwały również dokumenty w postaci dwóch kwestionariuszy wywiadu środowiskowego przeprowadzonego przez społecznego kuratora sądowego. Wymienione dokumenty stanowią o charakterystyce oskarżonego P. J. oraz P. O. (1). Zostały sporządzone przez uprawniony do tego podmiot. Zawierają własne spostrzeżenia i konkluzje kuratora sporządzającego wywiad. Treści zawarte w rzeczonych kwestionariuszach nie były kwestionowane przez żadną ze stron. Nie budziły one również wątpliwości Sądu.

Zasadniczo należało uwzględnić zeznania świadka **M. Z.** (k. 44-46, k.976-977). Funkcjonariusz Policji zrelacjonował w sposób szczegółowy i rzetelny przebieg obserwacji okolic budynku przy (...) 12a, dokonanej w dniu 10 lipca 2014 r. Świadek dokładnie opisał zachowanie poszczególnych osób, to jest P. O. (1) oraz P. J.. Zwrócił uwagę, iż oskarżony P. J. przyjechał pod rzeczony budynek samochodem marki V. (...), a po chwili wszedł do klatki schodowej. Wskazał, iż przed wejściem do środka nie miał przy sobie żadnej torby, zaś po wyjściu trzymał w rękach papierową torbę w kolorze szarym. Podał, iż wraz z tym pakunkiem wsiadł do rzeczony pojazdu i odjechał w kierunku ulicy (...). Świadek opisał również okoliczności, w jakich doszło do zatrzymania P. O. (1). Wskazał, jakie przedmioty zostały ujawnione i zabezpieczone w zajmowanym przez niego samochodzie marki T. (...). Świadek opisał również przebieg czynności przeszukania lokalu mieszkalnego przy ulicy (...). Zeznania świadka korespondują ze zgromadzoną w aktach sprawy dokumentacją procesową, która potwierdza przebieg poszczególnych czynności. Relacja M. Z. znajduje

również potwierdzenie w zeznaniach **W. C.**, jak i wyjaśnieniach oskarżonego **P. O. (1)**. Drobne rozbieżności w treści zeznań złożonych w toku postępowania sądowego – wskazanie, iż obserwacja miała miejsce w **G.** przy ulicy (...) – wynikały zdaniem Sądu z upływu czasu i w żaden sposób nie mogły podważyć pierwotnych zeznań.

W zasadniczej części należało uwzględnić zeznania świadka **W. C.** (k. 48-49, k. 977-977v). Funkcjonariusz Policji, wspólnie z **M. Z.**, w dniu 10 lipca 2014 r. dokonywali obserwacji budynku przy ulicy (...) w **G.**. Świadek zrelacjonował moment, w którym w okolicach tego miejsca zjawił się oskarżony **P. J.**. Zwrócił uwagę, iż wychodząc z klatki schodowej trzymał w ręku torbę papierową. Wskazał, iż obserwowany przez niego mężczyzna wsiadł następnie do samochodu marki **V. (...)** i odjechał w kierunku ulicy (...). Świadek zrelacjonował również okoliczności, w jakich doszło do zatrzymania **P. O. (1)**. Opisał dokonane czynności przeszukania samochodu marki **T. (...)** oraz lokalu przy ulicy (...) w **G.**. Relacja świadka jest spójna i konsekwentna. Koresponduje z zeznaniami świadka **M. Z.**, zgromadzoną w aktach dokumentacją procesową, jak i wyjaśnieniami oskarżonego **P. O. (1)**. Odnosząc się do zeznań świadka złożonych w toku postępowania sądowego, nie znalazły potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym twierdzenia świadka w części dotyczącej rzekomego przygotowania (poporcjowania) narkotyków celem sprzedaży.

Za wiarygodne w całości uznano zeznania świadka **M. S.** (k. 68v-69v, k. 977v-978). Funkcjonariusz Policji opisał okoliczności, w jakich doszło do zatrzymania oskarżonego **P. J.**. Zrelacjonował przebieg czynności przeszukania samochodu marki **V. (...)**. Zwrócił uwagę na ujawnione przedmioty. Opisał również przebieg czynności przeszukania lokalu przy ulicy (...) w **G.**, wskazując jednocześnie na ujawnione i zabezpieczone przedmioty. Zeznania świadka pozostają w zgodzie z dokumentacją odzwierciedlającą przeprowadzone czynności. Korespondują również z wyjaśnieniami oskarżonego **P. J.**.

Brak było podstaw do odmówienia wiarygodności zeznaniom świadków - **M. O.** (k. 705), **M. Ś.** (k. 708), **M. R. (2)** (k. 711), **J. Z.** (k.714), **A. O.** (k. 717), **R. R.** (k. 753), **G. G.** (k.756-757), **M. R. (1)** (k. 762), **T. W.** (k. 765), **M. C.** (k. 942).

Część z wymienionych osób – to jest **M. O.**, **M. Ś.**, **A. O.**, **M. R. (1)** – znało obu oskarżonych. Niektóre z tych osób – **M. R. (2)**, **J. Z.**, **R. R.**, **G. G.**, **T. W.**, **M. C.** - związane były zaś jedynie z oskarżonym **P. J.**. **A. O.** wskazał, iż znał się z oskarżonymi od dzieciństwa. W przeszłości mieszkał naprzeciwko **P. J.**, zaś w bloku obok mieszkał oskarżony **P. O. (1)**.

Wymienione osoby zgodnie wskazały, iż nie odnotowały sytuacji, aby oskarżeni oferowali (darowali) im narkotyki, proponowali ich zakup. Oskarżeni, w gronie swoich znajomych, zasadniczo nie byli postrzegani jako osoby, które miałyby mieć styczność z narkotykami. Niektóre osoby wiedziały jedynie, że oskarżony **P. J.** miał w przeszłości problemy prawne w związku z narkotykami.

Zeznania wspomnianych osób są spójne i konsekwentne. Wzajemnie ze sobą korespondują. Zdaniem Sądu, relacja świadków nie przeczy ustaleniom w zakresie stwierdzonego uzależnienia od środków odurzających – zdiagnozowanego w odniesieniu do każdego z oskarżonych. Wszak kontakt tych osób z oskarżonymi był zróżnicowany, oparty w szczególności na wspólnych projektach. Nie sposób jednak nie zauważyć, iż sposobności do zażywania środków odurzających jest znacznie więcej i nie musi się to odbywać w gronie znajomych.

Zasadniczo na uwzględnienie zasługiwały zeznania **I. K.** (k. 1011-1012). Świadek jest specjalistą terapii uzależnień. W zawodzie pracowała od 10 lat, zaś od 2012 r. posiada certyfikat specjalisty. Świadek badała oskarżonego **P. J.**. Stwierdziła, iż na moment badania – czyli w okresie do lipca 2014 r., był on osobą uzależnioną, codziennie palił marihuanę. Powyższe ustalenia zostały potwierdzone w treści opinii-sądowo psychiatrycznej.

Odnosząc się do zeznań świadka, z których wynika, iż w swojej praktyce nie spotkała się z przypadkiem osoby, która paliłaby od 5 do 10 gramów marihuany dziennie, uznać należało, iż są one wiarygodne, lecz nie wykluczały jednocześnie wersji oskarżonych – zgodnie z którymi, w skrajnym momencie uzależnienia palili właśnie 10 gramów marihuany dziennie. Zważyć należało, iż świadek **K. O.** – również specjalista terapii uzależnień – posiadająca 13-letnie doświadczenie zawodowe, wskazała, iż w swojej karierze spotkała się z takimi przypadkami. Pamiętać należało, iż oskarżony **P. J.** zaczął palić marihuanę w wieku 15 lat i stopniowo zwiększał przyjmowaną dawkę środka odurzającego.

W całości na uwzględnienie zasługiwały zeznania świadka **K. O.** (k.1012-1013). Świadek jest specjalistą terapii uzależnień. W zawodzie z osobami uzależnionymi pracowała od 13 lat, zaś od kilku lat posiada certyfikat specjalisty. Świadek badała oskarżonego P. O. (1). Stwierdziła jego silne uzależnienie. Powyższe ustalenia zostały potwierdzone w treści opinii-sądowo psychiatrycznej. Świadek wskazała, iż swojej pracy zawodowej miała przypadki osób, które spalały dziennie od 5 do 10 gramów marihuany. Dodała, iż w sytuacji uzależnienia trwającego wiele lat, marihuanę pali się jak papierosy. Zeznania świadka są spójne, logiczne i konsekwentne. Oparte zostały na przeprowadzonym badaniu oraz wieloletnim doświadczeniu zawodowym i posiadanej wiedzy. W związku z tym, brak było podstaw do kwestionowania podanych twierdzeń.

Sporządzone i wydane w sprawie opinie biegłych były obiektywne oraz rzetelne. Zostały one bowiem sporządzone przez osoby posiadające specjalistyczną wiedzę z racji stosownego wykształcenia i doświadczenia zawodowego. Opinie były jasne – żaden ze zwrotów użytych przez biegłych zarówno w zakresie wnioskowania, jak również w części opisowej nie nasuwał zastrzeżeń co do komunikatywności. Opinie były też pełne, gdyż odnosiły się do wszystkich okoliczności relewantnych z punktu widzenia sprawy. Zastosowana metodyka oraz wyciągnięte wnioski były spójne i logiczne. Zostały one oparte na aktualnej wiedzy i prawidłowych spostrzeżeniach, a przy tym w toku postępowania zasadniczo nie były przez żadną ze stron kwestionowane. W tym miejscu należy wskazać, iż podniesione w tym zakresie zarzuty obrońcy oskarżonego P. J. – co do opinii biegłego z zakresu badań fizykochemicznych, nie zasługiwały na uwzględnienie. Biegły sądowy – w treści sporządzonej opinii wyjaśnił przyjętą metodykę pracy i jej podstawy. W treści opinii nie zachodziła sprzeczność, która mogłaby wskazywać na błędy w zakresie przyjętej metodyki. Wniosek dowodowy obrońcy oskarżonego został oddalony na rozprawie w dniu 15 października 2015 r. (k. 1010). Na koniec należy stwierdzić, że wnioski opinii biegłych zostały należycie umotywowane, a stanowisko biegłych zawierają zgodne z wiedzą fachową i precyzyjne konkluzje, znajdujące oparcie w pozostałym zebranych w sprawie materiale dowodowym.

Podstawą ustaleń stanu faktycznego sprawy nie były zeznania Z. W. (k. 758-759) oraz D. R. (k. 940), gdyż wymienione osoby nie posiadały żadnych informacji istotnych z punktu widzenia przedmiotowej sprawy.

Mając na uwadze powyższe, zasadniczo na uwzględnienie zasługiwały wyjaśnienia oskarżonego **P. J.**.

Podczas pierwszego przesłuchania oskarżony przyznał się do popełnienia czynu z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Na dalszym etapie postępowania konsekwentnie negował jednak jego popełnienie. W toku postępowania sądowego wyjaśnił, iż pierwotne przyznanie wynikało z pomyłki – nie zrozumienia zarzutu. Nie sposób było jednak nie zauważyć, iż oskarżony był uprzednio karany za przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. W związku z tym, trudno uwzględnić jego twierdzenia, iż miał on nie zrozumieć postawionego mu zarzutu. Niemniej, istota obrony dopuszcza zmiany w przyjętym oświadczeniu o przyznaniu się do zarzucanego czynu. Znamienne jest, iż w trakcie kolejnych przesłuchań oskarżony konsekwentnie nie przyznawał się do jego popełnienia. Nie sposób było zatem oprzeć się jedynie na pierwotnym oświadczeniu oskarżonego.

W całości za wiarygodne należało uznać twierdzenia oskarżonego, iż był on osobą uzależnioną od marihuany i potrafił wypalić od 5 do 10 gramów dziennie tej substancji. Powyższe znalazło bowiem potwierdzenie w treści dokumentacji sporządzonej przez specjalistę terapii uzależnień (k. 875-891), częściowo w relacji świadka I. K. (potwierdzenie uzależnienia) oraz w zeznaniach świadka K. O. (potwierdzenie możliwości wypalenia od 5 do 10 gramów marihuany dziennie). Okoliczność, iż oskarżony był osobą uzależnioną znalazła również potwierdzenie w treści opinii sądowo-psychiatrycznej.

Na uwzględnienie zasługiwały również wyjaśnienia oskarżonego w części dotyczącej okoliczności jego zatrzymania oraz dokonanych następnie czynności przeszukania. Powyższe znalazło potwierdzenie w relacji świadka M. S., który brał udział w tych czynnościach, jak i sporządzonej w związku z tym dokumentacji.

Za wiarygodne należało uznać twierdzenia oskarżonego, iż posiadane ilości środka odurzającego były na tak zwany „użytek własny” oskarżonego. Z relacji znajomych P. J. nie wynikało, aby był on zaangażowany w jakąkolwiek działalność związaną z narkotykami. Nigdy nie oferował im żadnych substancji tego rodzaju, nie częstował, nie

sprzedawał. Okoliczności, w jakich doszło do zatrzymania oskarżonego również nie pozwalały na zaniegowanie wersji podanej przez P. J.. W toku postępowania nie stwierdzono miejsca docelowego jego podróży. Niezależnie od tego, sam fakt ujawnienia i zabezpieczenia w mieszkaniu oskarżonego wagi elektrycznej, nie może wykluczać twierdzeń o posiadaniu narkotyków tylko i wyłącznie dla siebie. Nie można przy tym domniemywać innego przeznaczenia wagi, w szczególności dla celów handlowych. W rezultacie, nie sposób było przyjąć innej wersji, niż podana przez oskarżonego.

Wiarygodne okazały się również wyjaśnienia oskarżonego w części dotyczącej opisu podjętej terapii uzależnień. Stanowiły one bowiem spójną i szczegółową relacją z przebytego leczenia.

Na uwzględnienie w zasadniczej części zasługiwały również wyjaśnienia oskarżonego **P. O. (1)**.

W całości za wiarygodne uznano twierdzenia oskarżonego, iż jest on osobą uzależnioną od marihuany. Powyższe zostało bowiem potwierdzone przez specjalistę terapii uzależnień – w sporządzonej przez tą osobę dokumentacji (k.308-322), jak i w toku przesłuchania jej w charakterze świadka (k. 1012). Na podaną okoliczność zwrócono również uwagę w treści opinii sędowo-psychiatrycznej.

Sąd dał również wiarę twierdzeniom oskarżonego, iż posiadane przez niego ilości środka odurzającego, ujawnione i zabezpieczone w toku przeszukania samochodu marki T. (...) były przeznaczone na tak zwany „własny użytek”. W pierwszej kolejności należało mieć na względzie, iż w toku postępowania potwierdzono fakt uzależnienia P. O. (1) od środków odurzających. Istotne było również wskazanie na silny stopień tego uzależnienia – umożliwiający ponadprzeciętne dawkowanie środka odurzającego (od 5 do 10 gramów dziennie). Oskarżony podał, iż zatrzymano go w trakcie wyjazdu. Potwierdza do relacja funkcjonariusza, który wskazał, iż oskarżony spakował do swojego samochodu torby podróżne. W toku postępowania nie stwierdzono jednak celu jego podróży. Nie sposób było domniemywać, że oskarżony miał udać się z tymi narkotykami w celach handlowych, czy jakichkolwiek innych celach z udziałem innych osób - dostawców, odbiorców itd.. Omawiane wyjaśnienia korespondują również z dalszymi twierdzeniami oskarżonego, który podał, iż tak zwane „jointy” traktował jak papierosy. Znamienne jest, iż między innymi taka forma przechowywania środka odurzającego została ujawniona i zabezpieczona w samochodzie oskarżonego. W rezultacie, brak było podstaw do odmówienia wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego, iż przedmiotowe narkotyki przeznaczone były tylko i wyłącznie dla niego.

Podobnie należało odnieść się do środków odurzających ujawnionych i zabezpieczonych w mieszkaniu przy ulicy (...). Jak podano powyżej, oskarżony był osobą silnie uzależnioną. Jego znajomi nie odnotowali sytuacji, aby był on zaangażowany w jakąkolwiek działalność związaną z narkotykami. Nigdy nie oferował im żadnych substancji tego rodzaju, nie częstował, nie sprzedawał. Niezależnie od tego, sam fakt ujawnienia i zabezpieczenia w mieszkaniu oskarżonego wagi elektrycznej, nie może wykluczać twierdzeń o posiadaniu narkotyków tylko i wyłącznie dla siebie. Nie można przy tym domniemywać innego przeznaczenia wagi, w szczególności dla celów handlowych. W rezultacie, nie sposób było przyjąć innej wersji, niż podana przez oskarżonego. Na przymiot wiarygodności zasługiwały również wyjaśnienia oskarżonego w części dotyczącej podjęcia terapii uzależnień.

W ocenie Sądu, postępowanie dowodowe potwierdziło, iż P. J. popełnił czyn przypisany mu w punkcie I. wyroku, kwalifikowany z art. 62 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tj. Dz. U. z 2012 r., poz. 124 z późn. zm.) – dalej jako ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii. Jednocześnie ustalono, iż oskarżony P. O. (1) dopuścił się czynów przypisanych mu odpowiednio w punkcie II. i III. wyroku – kwalifikowanych kolejno z art. 58 ust. 1 i 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz art. 62 ust. 1 i 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

W tym miejscu należy wskazać, iż zdaniem Sądu, zgromadzony w aktach sprawy materiał dowodowy nie pozwalał na przypisanie oskarżonym czynów zarzucanych im w akcie oskarżenia. Zgodnie z art. 56 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, podlega karze kto wbrew przepisom art. 33-35 i 37, wprowadza do obrotu środki odurzające, substancje psychotropowe lub słomę makową albo uczestniczy w takim obrocie – przy czym w ustępie 3. tego artykułu ustawodawca przewidział surowszą odpowiedzialność w sytuacji gdy przedmiotem czynu, o którym mowa powyżej, jest znaczna ilość środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej.

Uczestniczenie w obrocie, czy wprowadzanie do obrotu w rozumieniu przepisu art. 56 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii polega na hurtowym uzyskiwaniu narkotyków i takim też przekazywaniu ich kolejnym osobom. W sytuacji natomiast, gdy odbiorcą narkotyków jest ich konsument, czyli osoba nabywająca je dla spożycia ich przez siebie, zachowanie sprawcy będzie formą udzielenia, o jakiej mowa w art. 59 ustawy (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 9 października 2013 r., II AKa 316/13, KZS 2014/11/71).

Dla bytu przestępstwa z art. 56 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii nie ma znaczenia ustalenie, czy i komu konkretnie sprawcy przekazali uzyskane narkotyki. Niezbędne jest natomiast wykazanie, że zostały one uzyskane w celu późniejszego ich przekazania kolejnej osobie niebędącej konsumentem (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 14 maja 2015 r., II AKa 61/15, LEX nr 1771062).

Kryterium rozróżniającym między "wprowadzeniem do obrotu" lub "uczestniczeniem w obrocie" a "udzieleniem" środków odurzających jest osoba odbiorcy tych środków (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 31 października 2006 r., II AKa 177/06, KZS 2006/12/31).

Pojęcie uczestniczenia w obrocie z art. 56 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii odnosi się nie tylko do zachowań związanych z bezpośrednim przekazywaniem środków odurzających innej osobie, ale także do zachowań składających się na funkcjonowanie takiej osoby w obrocie jak magazynowanie środków, udostępnianie lokalu, w którym ma dojść do wprowadzenia środków do obrotu itd. (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 18 października 2012 r., II AKa 163/12, KZS 2012/12/63).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy. W pierwszej kolejności, w odniesieniu do oskarżonego P. J., wskazać należy, iż z ustalonego stanu faktycznego wynikało, iż był on osobą silnie uzależnioną od środków odurzających (marihuany). W toku postępowania nie udowodniono, aby oskarżony P. J. miał przekazać posiadane przez siebie narkotyki innej osobie. Zatrzymanie oskarżonego nastąpiło podczas jazdy samochodem. Nie stwierdzone jednak celu jego podróży. Przesłuchani świadkowie zgodnie wskazali, iż nie zdarzyło się, aby oskarżony P. J. miał ich częstować narkotykami, czy też oferować ich sprzedaż. Na koniec, zdaniem Sądu, sam fakt zabezpieczenia w mieszkaniu oskarżonego wagi elektrycznej nie może przesądzać o uznaniu, iż celem oskarżonego było porcjowanie narkotyków i dalsza ich sprzedaż. Teza oskarżyciela publicznego nie znajduje poparcia w żadnym dowodzie. Co więcej, za bardziej wiarygodną należałoby uznać wersję, iż przedmiotowa waga była wykorzystywana dla własnych potrzeb oskarżonego. Wszak porcjowanie narkotyków na własny użytek - jakkolwiek naganne - jest zachowaniem w pełni logicznym. Nie budziło zatem wątpliwości Sądu, iż zgromadzone przez oskarżonego ilości środka odurzającego były przeznaczone na jego własny użytek.

Podobnie należało ocenić sytuację oskarżonego P. O. (1). Treść zarzutu aktu oskarżenia odnosiła się do substancji ujawnionych i zabezpieczonych w lokalu przy ulicy (...) oraz w samochodzie marki T. (...). W toku postępowania ustalono, iż oskarżony był osobą silnie uzależnioną od środków odurzających (marihuany). Ilość zabezpieczonych środków odurzających – szczególnie w mieszkaniu oskarżonego – była znaczna. Nie może to jednak automatycznie prowadzić do uznania, iż oskarżony przechowywał je w celu porcjowania i dalszej odsprzedaży. Analogiczne jak w przypadku P. J., sam fakt ujawnienia w mieszkaniu oskarżonego wagi elektrycznej, nie może przesądzać o tym zamiarze. W toku postępowania nie ustalono, aby oskarżony miał zamiar przekazać zgromadzone narkotyki innej osobie – nie będącej konsumentem. Uznać zatem należało, iż teza oskarżyciela publicznego nie znalazła potwierdzenia w gromadzonym materiale dowodowym. Powyższemu w żadnej mierze nie zaprzecza przypisanie oskarżonemu czynu z art. 58 ust. 1 i 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Dokładna analiza znamion tego przestępstwa zostanie przedstawiona w dalszej części uzasadnienia, w tym miejscu należy jedynie odwołać się do wskazanych wyżej judykatów, zgodnie z którymi kryterium rozróżniającym między "uczestniczeniem w obrocie" a "udzieleniem" środków odurzających jest osoba odbiorcy tych środków. W przedmiotowej sprawie zgoła odmienne należało zatem ocenić zdarzenie związane z samym ujawnieniem środków odurzających w mieszkaniu i samochodzie oskarżonego P. O. (1) z sytuacją ewidentnego przekazania (udzielenia) P. J. środka odurzającego w postaci suszu roślin konopi innych niż włókniste w łącznej ilości 99,81 gramów netto.

Odnosnie oskarżonego P. J..

Przechodząc do wyjaśnienia podstawy prawnej rozstrzygnięcia zawartego w punkcie I. wyroku, wskazać należy, iż nie było wątpliwości, że P. J. dopuścił się czynu kwalifikowanego z art. 62 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

Zgodnie z powołanym przepisem ustępu 1, podlega karze, kto wbrew przepisom ustawy, posiada środki odurzające lub substancje psychotropowe. Jednocześnie, w ustępie 2, ustawodawca przewidział surowszą odpowiedzialność karną, jeżeli przedmiotem czynu, o którym mowa powyżej, jest znaczna ilość środków odurzających lub substancji psychotropowych.

Należy wskazać, iż środek odurzający to każda substancja pochodzenia naturalnego lub syntetycznego działająca na ośrodkowy układ nerwowy, określona w wykazie środków odurzających stanowiącym załącznik nr 1 do ustawy (zob. art. 4 pkt 26 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii).

Wyrażenie „wbrew przepisom ustawy” należy natomiast interpretować w kontekście art. 34 oraz art. 42 w/w ustawy.

W orzecznictwie wskazuje się, iż na podstawie powołanego przepisu karalny jest każdy wypadek posiadania środka odurzającego lub substancji psychotropowej "wbrew przepisom ustawy", a więc w celu dalszej sprzedaży lub udzielenia ich innej osobie, jak i w celu samodzielnego zażycia - czy to za jakiś czas czy niezwłocznie, jeżeli sprawca posiada środek odurzający lub substancję psychotropową w ilości pozwalającej na co najmniej jednorazowe użycie, w dawce dla nich charakterystycznej, zdolnej wywołać u człowieka inny niż medyczny skutek (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2009 r., I KZP 22/09, OSNKW 2009/12/103). Posiadanie środka odurzającego lub substancji psychotropowej w rozumieniu art. 62 ustawy o przeciwdziałaniu jest każde władanie takim środkiem lub substancją, a więc także związane z jego użyciem lub zamiarem użycia (zob. uchwała Sądu Najwyższego 7 sędziów z dnia 27 stycznia 2011 r., I KZP 24/10, LEX nr 686664).

Narkotyk będący przedmiotem przestępstwa z art. 62 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii musi spełniać nie tylko kryterium przynależności grupowej do związków wymienionych w załącznikach do tego aktu prawnego, ale również kryterium ilościowe pozwalające na jednorazowe użycie w celu osiągnięcia choćby potencjalnego efektu odurzenia lub innego charakterystycznego dla działania substancji psychotropowej (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 2010 r., IV KK 432/09, LEX nr 583908; por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2010 r., II KK 289/08, LEX nr 570140).

W rozumieniu ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii za znaczną ilość należy uznać taką ilość środków odurzających lub psychotropowych, która jednorazowo mogłaby zaspokoić potrzeby co najmniej kilkudziesięciu osób (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 4 lutego 2013 r., II AKa 401/12, LEX nr 1286674, por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 12 września 2013 r., II AKa 141/13, LEX nr 1378751, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2009 r., I KZP 10/09, OSNKW 2009/10/84).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, w pierwszej kolejności należy wskazać, że ustalona substancja stanowiła środek odurzający w rozumieniu ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Przedmiotowy susz stanowił susz roślin konopi innych niż włókniste, co z kolei jako konopi ziele jest zaliczane do środków odurzających grupy I-N – według załącznika nr 1 do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Nadto, ilość ujawnionej i zabezpieczonej substancji pozwalała na co najmniej jednorazowe użycie w celu osiągnięcia chociażby potencjalnego efektu odurzenia. Oskarżony P. J., w dniu 10 lipca 2014 r., w zajmowanym przez siebie pojeździe marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), posiadał środek odurzający w postaci suszu roślin konopi innych niż włókniste w ilości 99,81 gramów netto. Tego samego dnia, w mieszkaniu zajmowanym przez oskarżonego ujawniono natomiast substancje w postaci suszu roślin konopi innych niż włókniste w ilości odpowiednio - 79,89 gramów netto, 19,13 gramów netto, 0,85 gramów netto, 9,91 gramów netto, 9,93 gramów netto, 1,94 grama netto, 1,88

grama netto, 1,88 grama netto, 1,22 grama netto i 1,88 grama netto oraz 6,93 gramów netto. Łączna ilość tej substancji (ujawniona i zabezpieczona w rzeczonym samochodzie oraz mieszkaniu) stanowiła natomiast 235,25 gramów netto.

Ilość zabezpieczonych narkotyków doprowadziła do ustalenia, iż przedmiotem omawianego czynu była znaczna ilość środków odurzających w rozumieniu art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Środek odurzający w postaci suszu roślin konopi innych niż włókniste w 99,81 gramów netto stanowi 100 (sto) pojedynczych porcji środka odurzającego. Ilość suszu roślin konopi zabezpieczona w trakcie przeszukania mieszkania oskarżonego P. J. w G. przy ulicy (...), to jest łącznie 135,44 gramów netto, stanowi 136 (sto trzydzieści sześć) pojedynczych porcji środka odurzającego. Powyższe jednoznacznie wskazuje, iż taka ilość środków odurzających mogłaby zaspokoić potrzeby co najmniej kilkudziesięciu osób.

Całkowicie poza sporem było również to, iż oskarżony P. J. nie należy do podmiotów profesjonalnych, uprawnionych w myśl przywołanych przepisów do posiadania środków odurzających.

Czyn oskarżonego P. J. uznać należy za zawiniony. Jest on osobą dorosłą. Z opinii sądowo-psychiatrycznej wynika, iż oskarżony nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo. Rozpoznano u oskarżonego osobowość nieprawidłową z odchyleniami w sferze charakteru – w wywiadzie: cechy uzależnienia od środków narkotycznych. Brak podstaw do przyjęcia, aby w inkryminowanym czasie oskarżony był w stanie ostrych zaburzeń psychotycznych. Sprawność intelektualna oskarżonego kształtuje się w granicach normy i jest dostateczna do przewidywania skutków swoich działań, jakie są przedmiotem sprawy karnej. Oskarżony zna podstawowe normy etyczno-moralne i rozumie je prawidłowo. P. J. nie miał zniesionej ani w znacznym stopniu ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia czynu lub pokierowania swoim postępowaniem. Oskarżony był uprzednio karany za przestępstwo podobne. Powyższe pozwala uczynić oskarżonemu zarzut, że dopuszczając się przedmiotowego czynu zachował się niewłaściwie. Stopień zawinienia należało zatem uznać za wysoki.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego P. J., Sąd miał na uwadze okoliczności wymienione w art. 115 § 2 k.k. Zdaniem Sądu stopień społecznej szkodliwości czynu należało ocenić jako znaczny. Przedmiotem ochrony art. 62 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii jest zdrowie publiczne oraz zabezpieczenie społeczeństwa przed swobodnym, niekontrolowanym, nielegalnym posiadaniem środków odurzających lub substancji psychotropowych (por. Łuczczak Katarzyna, Muszyńska Anna. Ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii. Komentarz. Oficyna, 2008). Sąd miał na względzie, że oskarżony działał umyślnie w zamiarze bezpośrednim, będąc w pełni świadomym, iż posiadanie narkotyków jest nielegalne. Powyższe wynika z jednej strony z faktu, iż karalność za omawiane przestępstwo jest powszechnie znana. Nie można było również tracić z pola widzenia, iż oskarżony był uprzednio karany za przestępstwo podobne. Oskarżony znał zatem reguły wynikające z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Tym samym oskarżony, z pełnym rozeznanieniem wystąpił przeciwko przepisom mającym na celu ochronę zdrowia publicznego (społecznego), zwłaszcza, iż ilość posiadanych środków odurzających pozwalała na wielokrotnie odurzenie się. Nie można było jednak tracić z pola widzenia, iż oskarżony posiadał środek odurzający w postaci suszu roślin konopi innych niż włókniste. Nie ulega wątpliwości, iż daleko odmienna powinna być ocena stopnia społecznej szkodliwości czynu polegającego na posiadaniu substancji powodujących silne uzależnienie fizjologiczne, jak np. kokainy czy heroiny, a posiadaniu marihuany, która tak daleko idących skutków nie powoduje. Negatywnie na ocenę stopnia społecznej szkodliwości wpływ miała jednak ilość posiadanych przez oskarżonego narkotyków, która była znaczna. Nie można było jednak nie zauważyć, iż pojęcie „znacznej ilości” w rozumieniu przepisów ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii jest dość pojemne. Podkreślić należy, iż nawet w sytuacji przypisania oskarżonemu czynu kwalifikowanego z art. 62 ust. 1 i 2 wspomnianej ustawy, niezbędne jest rozważanie jak znaczna jest ta „znaczna ilość” środka odurzającego. Zdaniem Sądu, ilość środka odurzającego w postaci suszu roślin konopi innych niż włókniste o łącznej wadze 235,25 gramów netto – jakkolwiek bezspornie jest ilością znaczną w rozumieniu powołanej wyżej ustawy – to jednak nie stanowi ilości ogromnej i raczej mieści się w dolnych granicach tej kwalifikacji. Podkreślić również należy, iż znacząco odmienna powinna być ocena posiadania narkotyku z zamiarem jego zatrzymania (i jego osobistego spożycia w dalszej perspektywie) i sytuacja posiadania narkotyku przez chwilę z zamiarem jego oddania innej osobie. Okoliczności

przedmiotowej sprawy wskazują, iż P. J. był konsumentem. Posiadane przez niego narkotyki były zaś przeznaczone wyłącznie na jego własny użytek.

Ustalając wymiar kary, w ramach przewidzianego przez ustawodawcę zagrożenia, Sąd kierował się dyrektywami z art. 53 § 1 i 2 k.k. Uwzględniono okoliczności rzutujące na znaczną społeczną szkodliwość czynu (omówione powyżej). Na niekorzyść oskarżonego przemawiało działanie w zamiarze bezpośrednim oraz jego uprzednia karalność za przestępstwo podobne – z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Co więcej, przypisanego mu czynu oskarżony dopuścił się w okresie próby. Jako okoliczność łagodzącą należało uwzględnić, iż oskarżony ostatecznie przyznał się do posiadania znacznej ilości środków odurzających. Pozytywnie oceniono również jego zachowanie po popełnieniu przestępstwa, to jest podjęcie leczenia uzależnienia. Na korzyść oskarżonego przemawiał jego tryb życia i pozytywna opinia w miejscu zamieszkania.

W związku z tym, Sąd uznał, że kara roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu, nie przekracza stopnia winy, a także czyni zadość celom w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej. Wymierzona kara pozbawienia wolności niewątpliwie będzie akcentowała jej wychowawczą rolę, co ma na celu uświadomienie oskarżonemu P. J. naganności jego postępowania i wzbudzenie w nim refleksji o konieczności przestrzegania obowiązującego porządku prawnego.

Sąd uznał również, że istnieją względem oskarżonego P. J. przesłanki do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, o czym rozstrzygnięto w punkcie V. wyroku. Podstawą był art. 69 §1 i §2 k.k., art. 70§ 1 pkt 1 k.k. W tym miejscu należy wskazać, iż Sąd zastosował omawiane przepisy w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 20 marca 2015 r.), która w odniesieniu do wspomnianych przepisów weszła w życie z dniem 01 lipca 2015 r.

Mając na uwadze treść art. 4 § 1 k.k., Sąd rozważył, który stan prawny był dla oskarżonego względniejszy. Wobec faktu, że przypisany wyrokiem czyn popełniony został przez oskarżonego przed dniem 1 lipca 2015 r., natomiast wyrok wydano już po tej dacie zachodzi konieczność zastosowania art. 4 § 1 k.k. regulującego sposób rozstrzygnięcia kolizji ustaw w czasie.

Przepis ten stanowi, że co do zasady w przypadku kolizji ustaw stosuje się ustawę nową, chyba że ustawa obowiązująca poprzednio jest względniejsza dla sprawcy. W orzecznictwie wskazano, iż ustawą względniejszą dla sprawcy jest ta ustawa, której wybór opiera się na ocenie całokształtu konsekwencji wynikających dla niego z kolejnego zastosowania obydwu wchodzących w grę ustaw. Warunkiem dokonania wyboru spełniającego te wymogi jest przeprowadzenie przez sąd orzekający swoistego testu polegającego na podjęciu rozstrzygnięcia w sprawie, odrębnie na podstawie jednej i drugiej ustawy, a następnie na porównaniu obu rezultatów według kryterium korzystności dla oskarżonego. Sąd powinien określić możliwe konsekwencje wynikające z każdej ze zbiegających się ustaw i dopiero po wyborze jednej z nich jako względniejszej przystąpić do wymiaru kary, rozumowanie przeprowadzone odwrotnie jest błędem (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2008 r., V KK 15/08, LEX nr 398529). Korzystniejsza dla sprawcy jest zaś ta ustawa, która za popełnione przez niego przestępstwo przewiduje najłagodniejsze konsekwencje, a jej wybór musi zostać poprzedzony oceną całokształtu konsekwencji, jakie pociąga za sobą zastosowanie konkurujących ze sobą ustaw (zob. A. Zoll [red.], Kodeks karny. Część ogólna, Kraków 1998, s. 66).

Uznać należało, że właściwszym w badanym przypadku było zastosowanie starych przepisów, gdyż przy zastosowaniu przepisów w obecnym brzmieniu – zważywszy na wymiar orzeczonej kary oraz uprzednią karalność oskarżonego – wykluczone byłoby zastosowanie omawianej instytucji. Powyższe kreowałoby sytuację mniej korzystną dla oskarżonego. W związku z tym, ustawa obowiązująca poprzednio jest dla niego względniejsza. W rezultacie, odstąpiono od zasady wynikającej z treści art. 4 § 1 k.k., gdzie ustawodawca przewidział priorytet stosowania ustawy nowej (obowiązującej w czasie orzekania) nad ustawą starą (obowiązującą w czasie popełnienia przestępstwa) (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2009 r., III KK 349/2008, LexPolonica nr 2039016). Wobec tego, iż w przedmiotowej sprawie orzeczono w oparciu o poprzednio obowiązujące przepisy, konieczne stało się wskazanie jako

podstawy orzekania art. 4 § 1 k.k., gdyż jak podano wyżej – odstąpiono od wyrażonej tam zasady prymatu ustawy nowej.

Odnosząc się do zastosowanej instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, należy wskazać, iż w ocenie Sądu, takie orzeczenie kary – przy uwzględnieniu orzeczonej kary grzywny - jest wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Sąd miał na względzie pogląd wyrażony w orzecznictwie, iż sam fakt uprzedniej karalności nie wyklucza w każdym przypadku pozytywnej prognozy kryminologicznej, a tym samym stosowania środków probacyjnych czy kar wolnościowych. Świadczy o tym regulacja zawarta w art. 69 § 3 k.k. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 r., III KK 198/11, Biul. PK 2012, nr 1, s. 22-23).

Mimo uprzedniej karalności oskarżonego P. J. Sąd przyjął, że zachodzą przesłanki do postawienia względem niego pozytywnej prognozy kryminologicznej. Przesłanką decydującą o tym, czy kara ma być orzeczona w postaci bezwzględnej, czy też z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, jest ocena, w jakiej postaci kara ta osiągnie cele wobec sprawcy przestępstwa, a więc rozstrzygnięcie to musi znajdować uzasadnienie w pozytywnej lub negatywnej prognozie kryminologicznej. Nie można było nie zauważyć, iż zastosowany wobec oskarżonego środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania odniósł pozaprocesowy pozytywny skutek – P. J. uświadomił sobie, iż jest osobą uzależnioną od środków odurzających. Niemniej jednak, bezwzględne pozbawienie wolności traktować należy jako środek ostateczny i w żadnej mierze taka kara nie może być postrzegana jako swoista terapia dla osoby uzależnionej.

Zdaniem Sądu, kluczową okolicznością w omawianej kwestii był fakt, iż oskarżony uświadomił sobie swój nałóg. Co więcej, P. J. podjął się jego leczenia – co musi być ocenione pozytywnie. Nie można było tracić z pola widzenia, iż to właśnie stwierdzone uzależnienie stanowiło źródło popełnionego przestępstwa.

Fakt skazania na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, a także na podlegającą wykonaniu grzywnę, pozwoli oskarżonemu na pozytywną refleksję dotyczącą tego przestępstwa i zapobiegnie ponownemu naruszeniu porządku prawnego. Zdaniem Sądu, orzeczona grzywna, która stanowi realną dolegliwość, winna zapobiec wystąpieniu u oskarżonego poczucia bezkarności.

Ustalając okres próby Sąd kierował się pozytywnym stopniem prognozy kryminologicznej. Należało wziąć jednak pod uwagę, iż oskarżony w przeszłości przejawiał uzależnienie od narkotyków. Konieczne było zatem ustalenie okresu próby, który pozwoli na weryfikację postawionej wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej, a przede wszystkim na weryfikację stosunku sprawcy do obowiązującego porządku prawnego. W związku z tym, w oparciu o treść art. 70 § 1 pkt 1 k.k., wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres 5 lat tytułem próby.

By uczynić karę realnie odczuwalną, w punkcie VII. wyroku, przy zastosowaniu art. 4§ 1 k.k. na podstawie art. 71 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. orzeczono wobec oskarżonego P. J. karę grzywny w wysokości 250 (dwieście pięćdziesiąt) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydzieści) złotych. Wymierzając ilość stawek Sąd uwzględnił okoliczności, jakie legły u podstaw wymierzania kary pozbawienia wolności, a które zostały szczegółowo omówione we wcześniejszej części uzasadnienia. Ustalając wysokość stawki dziennej Sąd uwzględnił sytuację materialną i rodzinną oskarżonego. Oskarżony P. J. jest kawalerem, nie posiada potomstwa. P. J. jest właścicielem nieruchomości przy ulicy (...) – mieszkania o powierzchni 47m². Posiada samochód marki V. (...) z 1998 r. Od kwietnia 2015 r. jest przedsiębiorcą, prowadzi food truck z dochodem w kwocie 2000 zł netto miesięcznie. W konsekwencji, wysokość jednej stawki ustalono na 30 (trzydzieści) złotych.

W punkcie VIII. wyroku, podstawie art. 71 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, zobowiązano oskarżonego P. J. do poddania się leczeniu w zakładzie opieki zdrowotnej i oddano oskarżonego pod dozór kuratora sądowego. Zgodnie z tym przepisem, w razie skazania osoby uzależnionej za przestępstwo pozostające w związku z używaniem środka odurzającego lub substancji psychotropowej na karę pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono, sąd zobowiązuje skazanego do poddania się leczeniu lub rehabilitacji w podmiocie leczniczym

w rozumieniu przepisów o działalności leczniczej i oddaje go pod dozór wyznaczonej osoby, instytucji lub stowarzyszenia.

Z treści opinii specjalisty terapii uzależnień, zeznań świadka I. K. oraz opinii sądowo-psychiatrycznej, wynika że oskarżony P. J. jest osobą uzależnioną od środków odurzających (marihuany). Wskazane jest, aby oskarżony P. J. podjął terapię odwykową ambulatoryjnie i przestrzegał abstynencji. Nie ulegało również wątpliwości, iż popełnione przestępstwo pozostawało w związku z używaniem środka odurzającego. Wszak oskarżony, w treści swoich wyjaśnień, przyznał się do zażywania tej substancji. Podał, iż przedmiotowe narkotyki były na jego własny użytek. Związek popełnionego przestępstwa z nałogowym używaniem środka odurzającego w rozumieniu przepisu art. 71 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii zachodzi wtedy, gdy przestępstwo zostało popełnione pod wpływem środka odurzającego przez sprawcę dotkniętego nałogiem, jak i wtedy, gdy nałóg sprawcy przestępstwa był przyczyną jego popełnienia. Obowiązku zastosowania wobec oskarżonego art. 71 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii nie znosi okoliczność, że aktualnie kontynuuje on dobrowolnie podjęte leczenie odwykowe (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 28 lutego 2013 r., II AKa 560/12, LEX nr 1341985).

W punkcie IX. wyroku, na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, orzeczono od oskarżonego P. J. nawiązkę w kwocie 8.000 (osiem tysięcy) złotych na rzecz MONAR Ośrodka (...) i (...) w G., uznając iż kwota ta jest adekwatna do możliwości majątkowych oskarżonego i wagi popełnionego przestępstwa. Sytuacja majątkowa i rodzinna oskarżonego została już omówiona w części rozważań dotyczących sposobu ustalenia wysokości stawki dziennej grzywny. W tym miejscu należy zatem odwołać się do podanych wcześniej okoliczności. Nawiązka ma na celu zwiększenie wychowawczego oddziaływania zapadłego orzeczenia.

W punkcie XI. wyroku, przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej w punkcie VII. wyroku kary grzywny zaliczono oskarżonemu P. J. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 10 lipca 2014 r. do dnia 12 listopada 2014 roku, przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny.

Odnosnie oskarżonego P. O. (1).

Przechodząc do wyjaśnienia podstawy prawnej rozstrzygnięcia zawartego w punkcie II. wyroku, wskazać należy, iż nie było wątpliwości, że P. O. (1), w dniu 10 lipca 2014 r., w G. udzielił P. J. znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu roślin konopi innych niż włókniste o łącznej wadze 99,81 gramów netto, co z kolei zostało zakwalifikowane jako czyn z art. 58 ust. 1 i 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Zgodnie z art. 58 ust. 1 powołanej ustawy, podlega karze, kto, wbrew przepisom ustawy, udziela innej osobie środka odurzającego lub substancji psychotropowej, ułatwia albo umożliwia ich użycie albo nakłania do użycia takiego środka lub substancji. Jednocześnie ustawodawca przewidział surowszą odpowiedzialność, jeżeli sprawca czynu, o którym mowa w ust. 1, udziela środka odurzającego lub substancji psychotropowej małoletniemu lub nakłania go do użycia takiego środka lub substancji albo udziela ich w znacznych ilościach innej osobie.

Działanie wbrew przepisom ustawy to zachowanie sprzeczne z tymi regulacjami ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, które dopuszczają legalne udzielanie, ułatwianie albo użycie środków odurzających lub substancji psychotropowych. Możliwość taka wynika - z art. 28 ustawy dotyczącego zastosowania leczenia substytucyjnego - z art. 41 ustawy dotyczącego obrotu detalicznego wymienionymi środkami lub substancjami; - z art. 42 ustawy dotyczącego stosowania w celach medycznych produktów leczniczych zawierających środki odurzające albo substancje psychotropowe. Ponadto należy pamiętać o przepisie art. 34 ust. 1 wspomnianej ustawy, z którego wynika, że środki odurzające, substancje psychotropowe lub ich preparaty oraz prekursorzy kategorii 1 może posiadać wyłącznie przedsiębiorca, jednostka organizacyjna lub osoba fizyczna uprawniona na podstawie przepisów ustawy, rozporządzenia nr 273/2004 albo rozporządzenia nr 111/2005. Użyty w omawianym przepisie termin „udzielać” należy rozumieć jako: dać, dostarczyć, częstować, dawać, wręczać, udostępnić, użyczyć. Oczywiście na gruncie art. 58 tej ustawy sprawca nie udziela środka odurzającego lub substancji psychotropowej w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Osoba, której udziela się wymienionych środków lub substancji, nie może być abstrakcyjna, tzn. odbiorca

musi zostać skonkretyzowany. W przeciwnym bowiem przypadku mamy do czynienia z sytuacją, że udzielający chce zbyć posiadane produkty jakimukolwiek konsumentowi (potencjalnemu), a więc swoim zachowaniem wyczerpuje znamiona występku z art. 62 ustawy, a nie art. 58 czy art. 59. Ponadto udzielanie innej osobie środków odurzających lub substancji psychotropowych następuje nieodpłatnie, gdyż czynność dokonana odpłatnie stanowi przestępstwo z art. 59 ustawy. Udzielanie środka lub substancji z reguły polega na działaniu, można jednak sobie wyobrazić sytuację, kiedy ma ono postać zaniechania, np. gdy sprawca po użyciu części porcji narkotyku pozostawi resztę na widocznym miejscu, godząc się co najmniej na to, że inna konkretna osoba użyje pozostawioną porcję (zob. Ważny Andrzej [red.], Ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii. Komentarz, LexisNexis 2012).

Wskazać należy, iż uczestniczenie w obrocie i udzielenie innej osobie, w rozumieniu ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, są odrębnymi zbiorami zachowań, przy czym "udzielenie" innej osobie jest specyficzną, wyodrębnioną przez ustawodawcę formą wprowadzenia do obrotu, gdy adresatem obrotu jest konsument środka psychotropowego i pozostałych, wymienionych w ustawie substancji, a środek ten przeznaczony jest na zaspokojenie jego potrzeb jako konsumenta (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 20 marca 2001 r., II AKA 34/01, OSA 2002/4/31).

Czyn z art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii jest przestępstwem formalnym, a zatem zostaje zrealizowany w momencie samego ułatwienia innej osobie użycia narkotyku, bez względu na to, czy osoba ta rzeczywiście narkotyk ten użyła (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 11 października 2012 r., II AKA 281/12, LEX nr 1238653).

Należy wskazać, iż środek odurzający to każda substancja pochodzenia naturalnego lub syntetycznego działająca na ośrodkowy układ nerwowy, określona w wykazie środków odurzających stanowiącym załącznik nr 1 do ustawy (zob. art. 4 pkt 26 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii).

Typ kwalifikowany określony został w art. 58 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i może polegać między innymi na udzielaniu innej osobie środka odurzającego lub substancji psychotropowej w znacznych ilościach. W rozumieniu ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii za znaczną ilość należy uznać taką ilość środków odurzających lub psychotropowych, która jednorazowo mogłaby zaspokoić potrzeby co najmniej kilkudziesięciu osób (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 4 lutego 2013 r., II AKA 401/12, LEX nr 1286674, por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 12 września 2013 r., II AKA 141/13, LEX nr 1378751, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2009 r., I KZP 10/09, OSNKW 2009/10/84).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, należy wskazać, iż z ustalonego stanu faktycznego wynika, iż w dniu 10 lipca 2014 r. oskarżony P. J. przyjechał swoim samochodem pod budynek mieszczący się przy ulicy (...) w G.. Wymieniona osoba weszła następnie do klatki schodowej. Znamienne jest, iż w tym momencie nie miała w rękę żadnej torby (opakowania). Nie można było tracić z pola widzenia, iż oskarżeni byli znajomymi z dzieciństwa. Przyjazd oskarżonego P. J. w omawiane miejsce nie był zatem dziełem przypadku. Po chwili oskarżony wyszedł ze wspomnianej klatki schodowej, trzymając w rękach pakunek z zawartością narkotyków. Nie budziło wątpliwości Sądu, iż w czasie, gdy oskarżony P. J. był wewnątrz przedmiotowego budynku doszło do przekazania mu przez P. O. (1) znacznej ilości środka odurzającego w postaci suszu roślin konopi innych niż włókniste o łącznej wadze 99,81 gramów netto. Na powyższe wskazuje sekwencja zdarzeń oraz uprzednia znajomość oskarżonych. Zgromadzony w aktach sprawy materiał dowodowy nie pozwalał jednak na uznanie, iż przekazanie tych narkotyków było dokonane odpłatnie, w realiach spraw oskarżonego P. J. należy traktować jako „konsumenta” marihuany. Sam fakt ujawnienia i zabezpieczenia w toku czynności przeszukania odpowiednio kwoty 650 zł (w samochodzie marki T. (...)) oraz kwoty 5000 zł (w mieszkaniu przy ulicy (...)), nie stanowi jeszcze dowodu, iż pieniądze te zostały przekazane przez oskarżonego P. J.. Żaden ze świadków nie był naocznym obserwatorem momentu przekazania środków odurzających. Nikt nie widział zatem, czy doszło do zapłaty za otrzymany towar. Nie można domniemywać odpłatności transakcji. Wobec tego – mając również na względzie treść art. 5 § 2 k.p.k. - uznać należało, iż w przedmiotowej sprawie miało miejsce nieodpłatne udzielenie innej osobie środka odurzającego. Zważywszy na omówioną już charakterystykę oskarżonego P. J. – w pełni uzasadnione jest stanowisko, iż był on jedynie konsumentem. Otrzymane narkotyki były przeznaczone na jego własny użytek.

Dla porządku, wskazać należy, iż substancja ujawniona i zabezpieczona w toku przeszukania samochodu marki V. (...) (należącego do oskarżonego P. J.) stanowiła środek odurzający w rozumieniu ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Przedmiotowy susz stanowił susz roślin konopi innych niż włókniste, co z kolei jako konopi ziele jest zaliczane do środków odurzających grupy I-N – według załącznika nr 1 do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Ilość zabezpieczonych narkotyków doprowadziła do ustalenia, iż przedmiotem omawianego czynu była znaczna ilość środków odurzających w rozumieniu art. 58 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Środek odurzający w postaci suszu roślin konopi innych niż włókniste w 99,81 gramów netto stanowi 100 (sto) pojedynczych porcji środka odurzającego. Powyższe jednoznacznie wskazuje, iż taka ilość środków odurzających mogłaby zaspokoić potrzeby co najmniej kilkudziesięciu osób. Pamiętać należy, iż znamię "znacznej ilości" środków odurzających należy oceniać w sposób obiektywny, a nie w odniesieniu do konkretnej osoby i jej potrzeb (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 4 października 2012 r., II AKa 344/12, LEX nr 1236419).

Całkowicie poza sporem było również to, iż oskarżony P. O. (1) nie należy do podmiotów profesjonalnych, uprawnionych w myśl przywołanych przepisów do udzielania środków odurzających.

Czyn oskarżonego P. O. (1) uznać należy za zawiniony. Jest on osobą dorosłą. Z opinii sądowo-psychiatrycznej wynika, iż oskarżony nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo. Wywiad u oskarżonego wskazuje na występowanie u niego cech zaburzeń zachowania spowodowanych używaniem narkotyków – pod postacią zespołu uzależnienia od kanabinoli. Oskarżony zna podstawowe zasady etyczno-moralne i normy współżycia w społeczeństwie i interpretuje je prawidłowo, zna zasady wynikające z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Brak podstaw do przyjęcia, aby w inkryminowanym czasie oskarżony był w stanie ostrych zaburzeń psychotycznych, czy jakościowych zaburzeń świadomości. Mając na uwadze powyższe, stopień zawinienia należało uznać za wysoki.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego P. O. (1), Sąd miał na uwadze okoliczności wymienione w art. 115 § 2 k.k. Zdaniem Sądu stopień społecznej szkodliwości czynu należało ocenić jako znaczny. Dobrem chronionym przepisem art. 58 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii nie jest dobro osobiste konsumentów środków odurzających, lecz zdrowie społeczne (publiczne) (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 4 października 2006 r., II AKa 200/06, LEX nr 314687; por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 września 2006 r., I KZP 19/06, OSNKW 2006/11/99). Nie ulegało wątpliwości, że oskarżony działał umyślnie w zamiarze bezpośrednim, będąc w pełni świadomym, iż udzielanie narkotyków innej osobie jest nielegalne. Powyższe wynika z jednej strony z faktu, iż karalność za omawiane przestępstwo jest powszechnie znana. Oskarżony znał reguły wynikające z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Należało uznać, iż oskarżony, z pełnym rozeznanieniem wystąpił przeciwko przepisom mającym na celu ochronę zdrowia publicznego (społecznego), zwłaszcza, iż ilość udzielonych środków odurzających pozwalała na wielokrotnie odurzenie się. Sąd wziął jednak pod uwagę, iż oskarżony udzielił innej osobie środek odurzający w postaci suszu roślin konopi innych niż włókniste. Wskazać należy, iż powyższe musi być brane pod uwagę w kontekście oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu. Wszak zgoła odmienna jest szkodliwość czynu, w przypadku gdy jego przedmiotem jest substancja powodująca silne uzależnienie fizjologiczne, jak np. kokaina czy heroina - w zestawieniu z marihuaną, która tak daleko idących skutków nie powoduje. Negatywnie na ocenę stopnia społecznej szkodliwości wpływ miała również ilość udzielonych przez oskarżonego narkotyków, która była znaczna. Zważywszy na przyjętą kwalifikację, konieczne było przy tym rozważenie jak znaczna jest ta „znaczna ilość” udzielonego środka odurzającego. Zdaniem Sądu, ilość środka odurzającego w postaci suszu roślin konopi innych niż włókniste o łącznej wadze 99,81 gramów netto – jakkolwiek bezspornie jest ilością znaczną w rozumieniu powołanej wyżej ustawy – to jednak nie stanowi ilości ogromnej i raczej mieści się w dolnych granicach tej kwalifikacji.

Ustalając wymiar kary, w ramach przewidzianego przez ustawodawcę zagrożenia, Sąd kierował się dyrektywami z art. 53 § 1 i 2 k.k. Uwzględniono okoliczności rzutujące na znaczną społeczną szkodliwość czynu (omówione powyżej). Na niekorzyść oskarżonego przemawiało działanie w zamiarze bezpośrednim. Jako okoliczność łagodzącą należało uwzględnić, iż oskarżony nie był uprzednio karany. Sąd miał również na uwadze, iż ostatecznie oskarżony wyraził generalny żal w związku z zaistniałą sytuacją. Pozytywnie oceniono również jego zachowanie po popełnieniu

przestępstwa, to jest podjęcie leczenia uzależnienia. Na korzyść oskarżonego przemawiał jego tryb życia i pozytywna opinia w miejscu zamieszkania.

W konsekwencji, Sąd uznał, że kara 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu, jak i zawinienia sprawcy - a wydane rozstrzygnięcie będzie skutecznym środkiem do zwalczania tego typu przestępczości. W stosunku do oskarżonego pozwoli zaś na zrozumienie jego błędnego postępowania i uniknięcie w przyszłości podobnego czynu.

Odnosząc się do podstawy prawnej rozstrzygnięcia zawartego w punkcie III. wyroku, należy w tym miejscu odwołać się do podanej już wcześniej charakterystyki przestępstwa stypizowanego w art. 62 ust. 1 i 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (w części dotyczącej P. J.).

Mając to na uwadze, należy wskazać, iż ujawniony i zabezpieczony susz roślinny koloru zielonego stanowił środek odurzający w rozumieniu ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Przedmiotowy susz stanowił susz roślin konopi innych niż włókniste, co z kolei jako konopi ziele jest zaliczane do środków odurzających grupy I-N – według załącznika nr 1 do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Dowodowa brunatna substancja, zabezpieczona w mieszkaniu w G. przy ulicy (...), stanowiła zaś żywicę roślin konopi – haszysz. Przedmiotowy haszysz nie jest żywicą roślin konopi włóknistych. Zgodnie z załącznikiem nr 1 do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, żywica konopi znajduje się w grupie I-N środków odurzających. Ilość ujawnionych i zabezpieczonych substancji pozwalała na co najmniej jednorazowe użycie w celu osiągnięcia chociażby potencjalnego efektu odurzenia.

Oskarżony P. O. (1), w dniu 10 lipca 2014 r., w zajmowanym przez siebie pojeździe marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...), posiadał środek odurzający w postaci suszu roślin konopi innych niż włókniste w łącznej ilości netto 58,13 gramów. Jednocześnie, po oddzieleniu mieszanin ujawniono, iż oskarżony posiadał także susz roślin konopi innych niż włókniste o łącznej wadze netto 1,36 grama. Tego samego dnia, w mieszkaniu zajmowanym przez P. O. (2) ujawniono i zabezpieczono susz roślinny koloru zielonego o łącznej wadze netto 902,26 grama, który stanowi susz roślin konopi. Przedmiotowy susz roślin konopi nie jest suszem roślin konopi włóknistych.

Ilość zabezpieczonych narkotyków doprowadziła do ustalenia, iż przedmiotem omawianego czynu była znaczna ilość środków odurzających w rozumieniu art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Środek odurzający w postaci suszu roślin konopi innych niż włókniste – w ilości 902,26 gramów netto stanowi 902 (dziewięćset dwie) pojedyncze porcje środka odurzającego; - w ilości 58,13 gramów netto stanowi 58 (pięćdziesiąt osiem) pojedynczych porcji środka odurzającego. Co do mieszaniny suszu roślin konopi (1,36 grama netto) i suszu roślin tytoniu, biorąc pod uwagę sposób przygotowania (trzy skręty), stwierdzono, że stanowi to 3 (trzy) pojedyncze porcje środka odurzającego. Haszysz w ilości 1,24 grama netto pozwala zaś na przygotowanie 8 (ośmiu) pojedynczych porcji środka odurzającego.

Powyższe jednoznacznie wskazuje, iż taka ilość środków odurzających mogłaby zaspokoić potrzeby co najmniej kilkudziesięciu osób.

Całkowicie poza sporem było również to, iż oskarżony P. O. (1) nie należy do podmiotów profesjonalnych, uprawnionych w myśl przywołanych przepisów do posiadania środków odurzających.

Czyn oskarżonego P. O. (1) uznać należy za zawiniony. Jest on osobą dorosłą. Z opinii sądowo-psychiatrycznej wynika, iż oskarżony nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo. Wywiad u oskarżonego wskazuje na występowanie u niego cech zaburzeń zachowania spowodowanych używaniem narkotyków – pod postacią zespołu uzależnienia od kanabinoli. Oskarżony zna podstawowe zasady etyczno-moralne i normy współżycia w społeczeństwie i interpretuje je prawidłowo, zna zasady wynikające z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Brak podstaw do przyjęcia, aby w inkryminowanym czasie oskarżony był w stanie ostrych zaburzeń psychotycznych, czy jakościowych zaburzeń świadomości. Mając na uwadze powyższe, stopień zawinienia należało uznać za wysoki.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego P. O. (1), Sąd miał na uwadze okoliczności wymienione w art. 115 § 2 k.k. Zdaniem Sądu stopień społecznej szkodliwości czynu należało ocenić jako wyższy niż znaczny. Przedmiotem ochrony art. 62 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii jest zdrowie publiczne oraz zabezpieczenie społeczeństwa przed swobodnym, niekontrolowanym, nielegalnym posiadaniem środków odurzających lub substancji psychotropowych (por. Łucarz Katarzyna, Muszyńska Anna. Ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii. Komentarz. Oficyna, 2008). Należało mieć na względzie, że oskarżony działał umyślnie w zamiarze bezpośrednim, będąc w pełni świadomym, iż posiadanie narkotyków jest nielegalne. Powyższe wynika z jednej strony z faktu, iż karalność za omawiane przestępstwo jest powszechnie znana. Oskarżony znał reguły wynikające z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. W związku z tym uznano, że oskarżony, z pełnym rozeznaniem wystąpił przeciwko przepisom mającym na celu ochronę zdrowia publicznego (społecznego), zwłaszcza, iż ilość posiadanych środków odurzających pozwalała na wielokrotnie odurzenie się. Sąd miał na uwadze, iż oskarżony posiadał dwa rodzaje środków odurzających – susz roślin konopi innych niż włókniste grama oraz żywicę konopi innych niż włókniste. Rodzaj posiadanych środków odurzających musiał wpłynąć na ocenę stopnia społecznej szkodliwości, o czym była już mowa powyżej. Negatywnie na ocenę stopnia społecznej szkodliwości wpływ miała jednak ilość posiadanych przez oskarżonego narkotyków, która w łącznym zestawieniu stanowiła o znacznej ilości w rozumieniu przepisów ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Zważywszy na przyjętą kwalifikację, konieczne było zatem rozważenie jak znaczna jest ta „znaczna ilość” posiadanych środków odurzających. Zdaniem Sądu szczególnie obciążająco należało ocenić posiadanie suszu roślin konopi innych niż włókniste o łącznej wadze 961,75 gramów netto. Stanowiło to bowiem o sporej ilości pojedynczych porcji konsumpcyjnych.

Ustalając wymiar kary, w ramach przewidzianego przez ustawodawcę zagrożenia, Sąd kierował się dyrektywami z art. 53 § 1 i 2 k.k. Uwzględniono okoliczności rzutujące na przyjęty stopień społecznej szkodliwości czynu (omówione powyżej). Nie można było tracić z pola widzenia znacznej i jednocześnie sporej ilości środków odurzających – oraz faktu posiadania dwóch ich rodzajów. Na niekorzyść oskarżonego przemawiało działanie w zamiarze bezpośrednim.. Jako okoliczność łagodzącą należało uwzględnić, iż oskarżony nie był uprzednio karany. Sąd miał również na uwadze, iż ostatecznie oskarżony wyraził generalny żal w związku z zaistniałą sytuacją. Oskarżony przyznał się do posiadania znacznej ilości środków odurzających. Pozytywnie oceniono również jego zachowanie po popełnieniu przestępstwa, to jest podjęcie leczenia uzależnienia. Na korzyść oskarżonego przemawiał jego tryb życia i pozytywna opinia w miejscu zamieszkania.

W konsekwencji, Sąd uznał, że kara 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu, jak i zawinienia sprawcy. Wymierzona kara winna uświadomić oskarżonemu naganność jego postępowania oraz skłonić go do przestrzegania norm społecznych. Natomiast w zakresie prewencji generalnej, rozstrzygnięcie to zaspokoi społeczne poczucie sprawiedliwości i będzie pozytywnie kształtować świadomość prawną społeczeństwa.

Ponieważ w sprawie zachodziły podstawy do orzeczenia kary łącznej, w punkcie IV. wyroku wymierzono oskarżonemu P. O. (1), w miejsce orzeczonych jednostkowych kar pozbawienia wolności, karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności. Wymierzając karę łączną nie rozważa się przy tym ponownie kwestii społecznej szkodliwości czynów, za które zostały orzeczone kary jednostkowe, ani też stopnia zawinienia przy popełnieniu wyżej wymienionych czynów. W doktrynie prawa karnego podkreśla się, że przy wymiarze kary łącznej decydujące znaczenie ma względ na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej (zob. M. Szewczyk, Kara łączna w polskim prawie karnym, Kraków 1981, s. 78). Zastosowanie właściwej zasady łączenia kar (absorpcji, kumulacji, asperacji) w głównej mierze zależy od związku podmiotowego i przedmiotowego pomiędzy zbiegającymi się czynami. W aspekcie przedmiotowym związek zbiegających się przestępstw wyrażają kryteria przedmiotowe poszczególnych przestępstw, tj. bliskość czasowa ich popełnienia (największa, gdy przestępstwa popełniane są równocześnie lub bezpośrednio po sobie), tożsamość osób pokrzywdzonych (największa ścisłość związku zachodzi, gdy kilkoma przestępstwami pokrzywdzono tę samą osobę), rodzaj naruszonego dobra prawnego (im bardziej zbliżone dobra prawne, tym większa przedmiotowa bliskość przestępstw), sposób działania sprawcy. W aspekcie podmiotowym chodzi o motyw bądź pobudki kierujące sprawcą, rodzaj i formę jego zawinienia. Im ściślejszy związek podmiotowy

i przedmiotowy pomiędzy zbiegającymi się czynami, tym bardziej zasadne jest zastosowanie zasady absorpcji. Instytucja wyroku łącznego nie jest pomyślana jako premia dla przestępcy popełniającego większą liczbę przestępstw, lecz służy racjonalizacji reakcji karnej (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 1981 r. VI KZP 5/81, OSNPG 1981/5/43, por. uchwała Sądu Najwyższego w składzie 7 sędziów z dnia 25 lutego 2005 roku, I KZP 36/04, OSNKW 2005/2/13). Natomiast im luźniejszy związek pomiędzy przestępstwami - gdy zostały popełnione w znacznych odstępach czasu, gdy godzą w różne dobra prawne lub w dobra różnych osób pokrzywdzonych - tym bardziej zasadne jest stosowanie zasady kumulacji. Nadto, sam fakt popełnienia wielu przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 października 1983 r., OSNKW 1984/5-6/65; por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 1986 r., OSNKW 1976/10-11/128).

Kierując się przedstawionymi wyżej zasadami wymierzania kary łącznej, Sąd uznał, że w zakresie połączenia kar jednostkowych pozbawienia wolności wystąpiły przesłanki przemawiające za zastosowaniem wobec oskarżonego zasady pełnej absorpcji. Należało mieć na względzie, iż przypisane oskarżonemu przestępstwa zostały popełnione w tym samym dniu. Nadto, dotyczyły one tego samego dobra prawnego, jakim jest zdrowie publiczne (społeczne). Oba przestępstwa dotyczyły znacznej ilości środka odurzającego. W obu przypadkach oskarżony działał umyślnie, z zamiarem bezpośrednim.

Sąd uznał również, że istnieją względem oskarżonego P. O. (1) przesłanki do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności, o czym rozstrzygnięto w punkcie VI. wyroku.

Podstawą był art. 69 §1 i §2 k.k., art. 70§ 1 pkt 1 k.k. W tym miejscu należy wskazać, iż Sąd zastosował omawiane przepisy w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 20 marca 2015 r.), która w odniesieniu do wspomnianych przepisów weszła w życie z dniem 01 lipca 2015 r.

Celem uniknięcia powtórzeń, w zakresie charakterystyki dyrektyw branych pod uwagę w kwestii oceny stanu prawnego, należy odwołać się do stanowiska wyrażonego w części dotyczącej P. J..

W odniesieniu do oskarżonego P. O. (1), uznano, że właściwszym było zastosowanie starych przepisów, gdyż przy zastosowaniu przepisów w obecnym brzmieniu – zważywszy na wymiar orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności – wykluczone byłoby zastosowanie omawianej instytucji. Powyższe kreowałoby sytuację mniej korzystną dla oskarżonego. W związku z tym, odstąpiono od zasady wyrażonej w treści art. 4 § 1 k.k.

Kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia wykonania powinna być orzekana wobec sprawców na tyle zdemoralizowanych, że jakiegokolwiek inne oddziaływanie byłoby bezskuteczne. Taka sytuacja względem P. O. (1) nie zachodzi. Przekonanie Sądu o tym, że orzeczona kara łączna pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania będzie wystarczająca dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, została oparta na postawie sprawcy, który wyraził żal z powodu zaistniałej sytuacji; w dalszej kolejności - jego właściwościach i warunkach osobistych, w tym stopnia dojrzałości oskarżonego oraz faktu, iż podjął on leczenie uzależnienia. Nie można było tracić z pola widzenia, iż oskarżony przyznał się do posiadania znacznej ilości środków odurzających. Należało mieć również na względzie, iż oskarżony P. O. (1) nie był uprzednio karany. Skazanie na karę łączną pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania - a także na podlegającą wykonaniu grzywnę - pozwoli oskarżonemu na pozytywną refleksję dotyczącą tego przestępstwa i zapobiegnie ponownemu naruszeniu porządku prawnego. Zdaniem Sądu, orzeczona grzywna, która stanowi realną dolegliwość, winna zapobiec wystąpieniu u oskarżonego poczucia bezkarności.

Biorąc pod uwagę potrzebę zweryfikowania postawy oskarżonego, w tym jego stosunku do obowiązującego porządku prawnego – a także stwierdzone u P. O. (1) uzależnienie od środków odurzających (marihuany), Sąd ustalił okres próby na czas 5 (pięciu) lat.

By uczynić karę realnie odczuwalną, w punkcie VII. wyroku, przy zastosowaniu art. 4§ 1 k.k. na podstawie art. 71§1 k.k. w zw. z art. 33§1 i 3 k.k. orzeczono wobec oskarżonego P. O. (1) karę grzywny w wysokości 250 (dwieście pięćdziesiąt) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydzieści) złotych. Wymierzając ilość stawek Sąd uwzględnił okoliczności, jakie legły u podstaw wymierzania kar pozbawienia wolności, a które zostały szczegółowo omówione we wcześniejszej części uzasadnienia. Ustalając wysokość stawki dziennej Sąd uwzględnił sytuację materialną i rodzinną oskarżonego. P. O. (1) jest kawalerem, nie posiada potomstwa. Oskarżony posiada mieszkanie przy ulicy (...) o powierzchni 50 m². Utrzymuje się z umów na zlecenie przy organizacji imprez masowych, zarabia średnio 2000 zł miesięcznie. W konsekwencji, wysokość jednej stawki ustalono na 30 (trzydzieści) złotych.

W punkcie VIII. wyroku, podstawie art. 71 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, zobowiązano oskarżonego P. O. (1) do poddania się leczeniu w zakładzie opieki zdrowotnej i oddano oskarżonego pod dozór kuratora sądowego. Zgodnie z tym przepisem, w razie skazania osoby uzależnionej za przestępstwo pozostające w związku z używaniem środka odurzającego lub substancji psychotropowej na karę pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono, sąd zobowiązuje skazanego do poddania się leczeniu lub rehabilitacji w podmiocie leczniczym w rozumieniu przepisów o działalności leczniczej i oddaje go pod dozór wyznaczonej osoby, instytucji lub stowarzyszenia.

Z treści opinii specjalisty terapii uzależnień, zeznań świadka K. O. oraz opinii sądowo-psychiatrycznej, wynika że oskarżony P. O. (1) jest osobą uzależnioną od środków odurzających (marihuany). Wskazane jest, aby oskarżony przestrzegał abstynencji i podjął systematyczną terapię odwykową ambulatoryjnie. Nie ulegało również wątpliwości, iż popełnione przestępstwa pozostawały w związku z używaniem środków odurzających. Wszak oskarżony, w treści swoich wyjaśnień, przyznał się do zażywania tych substancji. Podał, iż przedmiotowe narkotyki były na jego własny użytek. Związek popełnionego przestępstwa z nałogowym używaniem środka odurzającego w rozumieniu przepisu art. 71 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii zachodzi wtedy, gdy przestępstwo zostało popełnione pod wpływem środka odurzającego przez sprawcę dotkniętego nałogiem, jak i wtedy, gdy nałóg sprawcy przestępstwa był przyczyną jego popełnienia. Obowiązku zastosowania wobec oskarżonego art. 71 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii nie znosi okoliczność, że aktualnie kontynuuje on dobrowolnie podjęte leczenie odwykowe (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 28 lutego 2013 r., II AKa 560/12, LEX nr 1341985).

W punkcie X. wyroku, na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, orzeczono od oskarżonego P. O. (1) nawiązkę w kwocie 10.000 zł (dziesięć tysięcy) złotych na rzecz MONAR Ośrodka (...) i (...) w G., uznając iż kwota ta jest adekwatna do możliwości majątkowych oskarżonego i wagi popełnionych przestępstw. Sytuacja majątkowa i rodzinna oskarżonego została już omówiona w części rozważań dotyczących sposobu ustalenia wysokości stawki dziennej grzywny. W tym miejscu należy zatem odwołać się do podanych wcześniej okoliczności. Nawiązka ma na celu zwiększenie wychowawczego oddziaływania zapadłego orzeczenia.

W punkcie XI. wyroku, przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej w punkcie VII. wyroku kary grzywny zaliczono oskarżonemu P. O. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 10 lipca 2014 r. do dnia 12 listopada 2014 roku, przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny.

Dalsze rozstrzygnięcia.

W punkcie XII. wyroku, na podstawie art. 70 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz przy zastosowaniu art. 4§1 k.k., na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeczono przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych ujętych w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) na karcie 928-938 akt sprawy pod pozycją 7-20, 23-28, 31-32 przechowywanych w Magazynie (...) Biura Podawczego Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku pod numerem porządkowym (...). Wymienione dowody rzeczowe stanowiły odpowiednio przedmioty służące do przechowywania i zabezpieczania środków odurzających (pojemniki PCV, słoiki, pudełka, torba, torebki foliowe, fragmenty taśmy samoprzylepnej), jak i ich porcjowania (wagi elektroniczne). Przyjmuje się, że narzędzie przestępstwa to każda rzecz, niekoniecznie wytworzona w celu przestępczym, której użycie umożliwiło lub co najmniej ułatwiło sprawcy realizację zamiaru

przestępczego lub poszczególnych jego stadiów (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 1984 r., RNw 4/84, OSNKW 1984/11-12/113).

W punkcie XIII. wyroku, na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzeczono przepadek na rzecz Skarbu Państwa, przez zniszczenie, dowodów rzeczowych, to jest środka odurzającego w postaci suszu roślin konopi innych niż włókniste w ilości odpowiednio 889,90 grama netto, 126,39 grama netto, 98,12 grama netto, 51,73 grama netto, pozostałego po badaniach kryminalistycznych, przechowywanego w Magazynie (...) Komendy Wojewódzkiej Policji w G., numerami depozytu 685-688/14. Przepadek przedmiotów służy realizacji – funkcji prewencyjnej, przez uświadomienie nieopłacalności wkraczania na drogę przestępstwa w związku z odebraniem uzyskanych z niej "owoców"; – funkcji represyjnej, znajdującej wyraz w dolegliwości o charakterze ekonomicznym (zob. Łucarz Katarzyna, Muszyńska Anna. Ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii. Komentarz. 2008).

W punkcie XIV. wyroku, na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. nakazano zwrócić - P. J. dwa telefony komórkowe ujęte w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) na karcie 929 akt sprawy pod pozycją 29-30; - P. O. (1) dwa telefony komórkowe ujęte w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) na karcie 929-930 akt sprawy pod pozycją 21-22, przechowywane w Magazynie (...) Biura Podawczego Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku pod numerem porządkowym (...).

W punkcie XV. wyroku, mając na uwadze ustabilizowaną sytuację materialną i rodzinną każdego z oskarżonych, na podstawie art. 626§1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 4, art. 3 ust. 2 i art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Z 1983r. nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądzone od każdego z oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa kwotę po 2.646,47 (dwa tysiące sześćset czterdzieści sześć i 47/100) złotych tytułem wydatków postępowania oraz opłatę w wysokości po 1050 zł (tysiąc pięćdziesiąt złotych).